

Under alle omstændigheder er Enhedslisten positiv over for forslaget.

Mogens Nørgård Pedersen (KRF):

Da lovforslaget er en nødvendig implementering af et EU-direktiv, går Kristeligt Folkeparti ind for lovforslaget, men det bliver dog under udvalgsarbejdet nødvendigt at få præciseret nogle af udtrykkene, som er anvendt i lovforslaget, bl.a. en definition af, hvad elektroniske ydelser er.

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg vil til sidst på en god lang dag endnu en gang sige tak for fuld tilslutning til et forslag, som alle kan se nytten af.

Der er stillet en række spørgsmål af teknisk karakter. Dem svarer vi selvsagt på i udvalget, men som sagt: Tak for en positiv modtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 13.45

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 40: Forslag til lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Af kulturministeren (Brian Mikkelsen).
(Fremsat 31/10 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Rohde (V):

Se, det er jo en god dag i dag, det er en rigtig god dag i dag. Ja, hr. Aage Frandsen kigger lidt undrende op på mig, men han må have mig tilgivet.

Når man som jeg siden 13-års-alderen har været inde i radio- og tv-branchen og dermed i

mere end 19 år har sukket efter, at det er borgerne, der skal træffe et valg om, hvad det er, de vil have på radio- og tv-markedet, og ikke politikerne, så er det her en god dag.

For megen af den lovgivning, som jo er en udmøntning af medieaftalen, som Dansk Folkeparti og regeringen indgik i sommer, rummer kimen og adgangen til de liberaliseringer, som branchen så længe har sukket efter, og som også vil give et langt bredere og mere interessant mediebillede i Danmark.

Det er ikke alt, som vi i Venstre har nået heri, det er jo stadig væk et tykt lovforslag. Vi mener ikke, at der nødvendigvis behøver at være så mange paragraffer, som der er, men nu har vi jo en god forligskreds, og så kan vi jo arbejde videre hen gennem årene. Der er jo mange spørgsmål, der skal tages stilling til i de kommende år, ikke mindst sådan som mediemarkedet udvikler sig i takt med og i kraft af digitaliseringen.

Men det, vi gør her, er bl.a., at vi nu på radioområdet endelig får ophævet statsmonopolet, Danmarks Radios monopol på landsdækkende radio, at vi styrker de kommercielle lokale stationers muligheder for at samarbejde, for at netværke, at vi øger sendestyrkerne, og så er der et meget vigtigt principielt spørgsmål, som vi har fået taget op her, nemlig at man ikke længere skal søge om tilladelser, at man har ret til at udbrede sig i elektroniske medier, hvilket jo også bør være helt naturligt, eftersom man jo sådan set bare kan lave radio på internettet, hvis man har lyst til det. Så på radioområdet er det her særdeles positivt.

Der er også det i forhold til tv-mediet, at det jo ikke sådan decideret står her i loven, hvordan privatiseringer osv. nu bliver udmøntet, men et meget centralt element i medieaftalen er jo, at også på tv-området får vi ophævet statens monopol på landsdækkende tv-sending.

Det er vi naturligvis meget glade for i Venstre. Det har vi kæmpet for i mange år. Og når jeg sådan tænker tilbage på de år, vi havde i opposition, hvoraf jeg sad herinde de fire, så kan jeg ikke lade være med at tænke tilbage på nogle af de udspil, som V og K kom med, hvor vi altid fik at vide, at der aldrig ville blive nogen bukser ud af dét skind. Det er der nu blevet, og det er vi naturligvis glade for. Vi synes også, at kulturministeren her er kommet med et særdeles godt lovforslag, som vi naturligvis kan støtte.

Jeg forstår ikke, hvorfor de øvrige partier i Folketinget ikke har tilsluttet sig medieaftalen. Jeg synes selvfølgelig, det er deres eget valg,

men det er så vigtigt et område, at man må undre sig over, at oppositionen har valgt at stå uden for at præge udviklingen på det her område, men det er jo deres valg. Det, der skal blive interessant at høre, er, hvad oppositionen egentlig mangler for at ville have været med, men det vil debatten jo forhåbentlig vise.

Her lægger vi nu op til, at det bliver borgerne selv, der bestemmer, hvad borgerne vil høre og borgerne vil se. Det er ikke længere et fåtal af politikere, og det glæder vi os naturligvis over i Venstre.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så har jeg to korte bemærkninger, og det er først hr. Aage Frandsen, og så er det hr. Naser Khader og så lidt flere.

Kl. 13.50

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er i orden, at man ikke kan skjule sin begejstring, men man skal jo alligevel være opmærksom på, hvor meget der så ligger i det, der er gennemført.

Hr. Jens Rohde fremhæver, at man nu har op hævet monopollet på radioområdet. Det er vel sådan set ikke meget anderledes end det, der var før, man havde bare ikke nået at få det implementeret. Med hensyn til landsdækkende radio lægger man op til, at det skal der være mulighed for med en femte og en sjette kanal. Men lå der ikke også en femte kanal i den tidligere radio- og tv-aftale, som hr. Jens Rohde ikke havde del i? Vi skal jo ikke fremstille det, som om alting er nyt, hvis ikke det er helt nyt.

Og det andet: Hr. Jens Rohde lægger meget vægt på, at borgeren nu skal kunne vælge alt det der. Men en gang imellem var det måske også rart for borgeren at blive fri. Hvis man nu bor nogle bestemte steder, hvor der er kabel og sådan nogle ting, så kan man ikke frit fravælge nogle ting. Man skal købe det hele og i pakker.

Så hvis nu vi virkelig skulle gå ind i den der med borgerens frihed, så vil jeg sige, at det er mediernes frihed mere end borgerens. Borgerens frihed må også være friheden til at blive fri for at betale for noget, man ikke har fået.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Et meget kort spørgsmål til Venstres ordfører: Skal TV 2 privatiseres uanset arbejdsgruppens resultater, eller er du enig med Dansk Folkeparti

i, at TV 2 kun skal privatiseres, hvis arbejdsgruppen sandsynliggør det eller godtgør det?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg må på det strikseste påtale, at der bliver anvendt direkte tale. Vi taler om medlemmer, ikke til medlemmer. Det er reglerne.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Ja, om det er en god dag eller en dårlig dag afhænger jo lidt af øjnene, der ser.

Jeg vil hæfte mig ved, at hr. Jens Rohde siger, at det er borgeren, der nu selv skal bestemme. Hvordan hænger det sammen med, at man har lagt det overordnede programansvar på Danmarks Radios bestyrelse? Er det ikke en styring et eller andet sted fra? Giver det ikke meget nemt, hvis man kigger ned under overfladen, også en risiko for en politisk styring?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Jens Rohde for at svare. Derefter er det fru Mette Frederiksen.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil sige til fru Jytte Wittrock først, at Danmarks Radio jo er en offentligt ejet institution, den bevarer vi. Og det er vel ret og rimeligt, at vi, når vi går ud og tvinger folk til at betale en licens, så også putter nogle indholdskrav på, og at vi sikrer, at disse indholdskrav også efterleves. Det er jo sådan set det, der ligger i den mediaaftale. Og mig bekendt var det ikke ligefrem det, der var Socialdemokratiets største ankepunkt i forbindelse med forhandlingerne. Men vi finder i hvert fald, at det er rimeligt, at man stiller nogle krav til de institutioner, som får penge fra borgernes lommer, og som vi herindefra pålægger dem at opkræve.

Hr. Naser Khader spørger, om TV 2 skal privatiseres. Vi har jo en aftale om, at vi skal undersøge økonomien. Den står Venstre selvfølgelig ved, men det er Venstres udgangspunkt, at TV 2 skal privatiseres, det kan jeg godt love. Men vi har en aftale med Dansk Folkeparti om, at vi ser økonomien efter i sømmene, det er vi jo i gang med på nuværende tidspunkt, og den aftale står vi naturligvis et hundrede procent ved.

Til hr. Aage Frandsen: Fakta er, at der ikke er landsdækkende alternativer til Danmarks Radio i dag. Den mulighed havde man tidligere for at sikre, at ikke Danmarks Radio skulle have haft

den fjerde radiokanal. Den har Danmarks Radio nu. Den har de fået tildelt i en koncession, som jo var skræddersyet til Danmarks Radio, hvad jeg da også kan huske, hr. Aage Frandsen sagde i tv sådan nogenlunde. Og vi arbejder nu på at finde så mange frekvenser som muligt, øge sendestyrkerne, øge netmulighederne for netværk for de eksisterende radioer, så vi får nogle stærkere netværk, der også har mulighed for at overleve på markedet.

Kl. 13.55

Med hensyn til, hvad borgerne kan blive fri for, og hvad de ikke kan blive fri for, så er det jo i virkeligheden borgerne selv, der skal vælge, hvad de gerne vil være fri for. Og man kan jo faktisk godt, med undtagelse af de få steder, som er lagt ind i boliglovgivningen, blive fri for at købe alle de her pakker.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Hr. Jens Rohde giver udtryk for en undren over, at oppositionen ikke er med i medieforliget. Den undren, kan man sige, deler vi sådan set på tværs af partier.

Jeg tror dog alligevel, at den undren er lidt forskellig, for som mange af os husker forhandlingerne, så var det jo sådan set ikke os fra oppositionen, der ikke ønskede at indgå et medieforlig. Vi havde en konservativ kulturminister, som ikke turde føre konservativ kulturpolitik. Ministeren vidste ikke rigtig, hvad ministeren ville med medieområdet, så Venstre fik ret let spil. Venstre fik lov til at køre en ganske aldeles og meget usympatisk liberal kulturpolitik på det område: Vi slipper markedskræfterne fri, vi er ligeglade med indholdet, TV 2 skal sælges for enhver pris osv. osv. Og samtidig havde vi Dansk Folkepartis ønske om at bestemme, hvad der skulle sendes på sendefladen eksempelvis hos DR, hvad der også er blevet opfyldt med det overordnede programansvar til bestyrelsen.

Så jeg skal blot spørge hr. Jens Rohde, om ikke det er korrekt, at der sådan set ikke er konservative fingeraftryk på den her lovgivning, og at det drejer sig om at slippe markedskræfterne fri og intet andet.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Hr. Jens Rohde siger, at udgangspunktet er, at TV 2 skal privatiseres. Men hvad betyder det? Hvad nu, hvis økonomien ikke er i orden? Skal TV 2 så alligevel privatiseres? Hvis det viser sig,

at økonomien ikke er i orden, skal TV 2 så ikke privatiseres?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Aage Frandsen og derefter hr. Jens Rohde for at svare.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Med hensyn til bruddet på landsdækkende radio er det jo korrekt, at man kunne have udbudt den fjerde kanal. Det, som et flertal valgte, var at sige, at vi opstiller et mål om, hvad vil vi gerne have, og så overlader vi det til nævnet at finde ud af, hvem der opfylder det.

Så er det korrekt, at jeg har sagt, at efter hvad jeg kunne se, så var Danmarks Radio egnet til det. Det viste sig i øvrigt også at være rigtigt. Det var ikke en dårlig forudsigelse fra min side.

Men med hensyn til den femte og sjette kanal er det jo altså ikke noget, man finder på nu. Det har været fundet på før. At finde nye og flere frekvenser er enhver ministers glimrende opgave. Det synes jeg er alle tiders. Men man kan jo sådan set i princippet godt gå i gang allerede nu med den femte, for der er gældende lovgivning for det. Så kan det godt være, at man teknisk mener, at man kan mere.

Med hensyn til det andet, jeg spurgte om, er det jo sådan, at det jo er noget, man sådan set nok kan lovgive så meget om, men det er jo sådan, at det er selskaber, der ejer fremføringsmidlerne. Og de tilbyder jo ikke folk dette: Du må vælge en, to, tre eller fire eller syv. Nej, nej, man kan vælge sådan eller sådan og sådan. Og det gælder også på parabolområdet. Man kan skam ikke bare lige gå ud og sige: Jeg vil kun have Danmarks Radio. Det kan man ikke nøjes med at sige. Sådan er det i dag. Friheden for borgerne til at blive fri er der altså ikke.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Der er ikke nogen, der tvinger nogen til at købe en parabol, så den frihed er der sådan set. Og vi har jo rent faktisk, hvad angår kabel-tv, lavet et politisk forlig her i Folketinget om, hvordan de pakker skulle skrues sammen. Det var jo den tidligere regering, der havde initiativretten på det.

Så vil jeg altså sige, at når det gælder Danmarks Radio og TV 2, så sender de jo i dag med nogle sendestyrker, så man næsten kan tage de stationer, bare man putter en strikkepind i mun-

den. Så der er ikke noget problem, og det er i øvrigt også udgangspunktet for, at Venstre meget gerne vil have en drøftelse om de must carry-regler, som vi har i dag, og som er bibeholdt her i loven, som vi meget gerne vil have et opgør med. Men den tid, den glæde.

Der sidder vi så i en forligskreds og diskuterer det. Og der er hr. Aage Frandsen så desværre ikke med, hvad jeg beklager, fordi hr. Aage Frandsen har en god og en spændende tilgang til det her område – og også et åbent sind, når vi diskuterer medieområdet, stik imod fru Mette Frederiksen, som jo taler, som om vi levede i 1950'erne. Jeg forstår simpelt hen ikke, at man som et ungt menneske kan tale som en på 50 på det her område.

Kl. 14.00

Jeg vil godt slå fast, at der er lige så meget konservativ mediepolitik i det her, som der er Venstremediepolitik. Kulturministeren og undertegnede har gennem de 4 år, hvor jeg har sidet herinde, arbejdet meget, meget tæt sammen om mediepolitikken. Vi har fundet en fælles linje, og den er fælles for begge partier. Det er både V- og K-politik.

Kulturministeren har gjort et fremragende stykke arbejde, ikke mindst i kraft af det medieudspil, som kulturministeren kom med, men som fru Mette Frederiksen ikke kunne lide. Når jeg hører på fru Mette Frederiksens tale heroppefra, må jeg sige, at jeg bliver mere og mere og mere glad for, at Socialdemokratiet ikke er en del af den her forligskreds, for så kom vi nemlig ingen vegne. Så skulle vi skruen tiden tilbage til 1970'erne.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg kan forstå på hr. Jens Rohde, at han er gløddende begejstret over skridtene i retning af en liberalisering på området. Det er jo nogle væsentlige skridt, der bliver taget, og det var da også derfor, at Enhedslisten ikke var med i forliget. Jeg vil høre, om det overhovedet ikke bekymrer, at privatiseringen af TV 2 fremadrettet vil betyde dårligere betingelser for public service.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Med risiko for at få en spand et eller andet i hovedet, vover jeg en gang til at sige noget om borgernes reelle indflydelse på, hvad det er, de kan se.

I den gamle lovgivning havde vi faktisk et system, hvor stationerne også skulle aflægge regnskab i forhold til de public service-krav, der var stillet op. Hvad var det i det system, som man nu mener at kunne opfylde bedre ved at sige, at der skal være et overordnet programansvar i en bestyrelse? Hvad er forklaringen på, at det skulle være så meget bedre? Det er vel legalt ikke at kunne forstå det. Kan hr. Jens Rohde forklare mig, hvorfor det her skulle være så meget bedre?

Nu har vi i næsten trekvart år haft et system, hvor der slet ikke har været nogen dialog, fordi man i lovgivningen i foråret nedlagde programråd, amtsprogramråd osv. Der har ikke været nogen dialog, og der sidder altså faktisk folk derude i landskabet, som gerne vil snakke med om det, og som overhovedet ikke har haft lejlighed til det.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KRF):

Når Kristeligt Folkeparti ikke kunne være med, skyldes det selvfølgelig, at der til allersidst var nogle knaster, som vi ikke kunne blive enige om.

Vi gik ind for, at TV 2 godt kunne sælges. Det havde vi ikke nogen problemer med, og det meldte vi klart ud fra begyndelsen af. Det, der er vigtigt for os omkring TV 2, er selvfølgelig indholdet af det, der bliver vist, og ikke så meget, hvem der ejer det.

Det, jeg så læser i dette lovforslag, hvilket bekymrer mig meget, er, at der står:

»Om public service-forpligtelser bemærkes endelig, at det er hensigten så hurtigt som muligt, men dog ikke i dette lovforslag, at omdanne TV 2/DANMARK til et statsligt A/S,« – og så står der, og det er det, der er pointen – »og at der i den forbindelse må forventes visse justeringer i de public service-forpligtelser, som TV 2 A/S skal opfylde.«

Man åbner altså op for en eller anden justering. Og jeg oplever det som værende temmelig negativt, for det er her, der kan være tale om en forringelse. Så jeg bliver nødt til at spørge: Hvad indebærer visse justeringer? Man må jo have gjort sig nogle tanker, siden det er skrevet ind i lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Til fru Bodil Kornbek: Det drejer sig jo om, at vi har vedtaget, at der skulle laves deciderede public service-kontrakter med de to stationer. Det er

så forligspartierne, dem, der har valgt at sidde med ved bordet, der er med til udmønte disse public service-kontrakter.

Kl. 14.05

Da public service-kontrakterne ikke er statiske, men også skal forhandles med tv-stationer og i forligskredsen, må der jo nødvendigvis skrives i lovforslaget, at der også kan være behov for visse justeringer. Det vil der jo også kunne komme hen ad vejen om føje år. Hvis man finder ud af, at der er et område, som skal styrkes, skal der jo være en mulighed for at putte det ind i public service-kontrakterne. Derfor er det nødvendigt at have denne fleksibilitet i lovgivningen.

Hvis fru Bodil Kornbek er bekymret for indholdssiden, så forstår jeg slet ikke, at Kristeligt Folkeparti har valgt at holde sig uden for forligskredsen, for så havde man netop haft mulighed for at påvirke det.

Fru Jytte Wittrock spørger til, hvorfor bestyrelsen skal have programansvaret. Det skal de, fordi vi laver en public service-kontrakt. Og når vi laver en public service-kontrakt med Danmarks Radio, som er pænt udførlig, er det også nødvendigt, at vi i forhold til den kan stille bestyrelsen til ansvar.

Vi har ikke tidligere haft public service-kontrakter. Der har været nogle sådan overordnede retningslinjer i selve public service-loven, men her går vi ind og laver en forhandling med DR om public service-betingelserne, og så skal vi selvfølgelig kunne stille bestyrelsen til ansvar for, at kontrakten også bliver overholdt.

Til fru Pernille Falcon vil jeg sige, at jeg opfatter det ikke som en fare for TV 2, at de bliver privatiseret, heller ikke på indholdssiden. Den diskussion, der kører på det her område, minder mig lidt om dengang, man havde debatten om, hvorvidt man skulle privatisere Tele Danmark, eller om man ikke skulle. Det var der mange sjove udsagn om. Nogle af de udsagn hører man også i dag om privatisering af TV 2. Virkeligheden er jo, at udbuddet og kvaliteten blev bedre ...

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Nu er der ikke mere sendetid.

Jens Rohde (V):
... i Tele Danmark med privatiseringen.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Så er det fru Mette Frederiksen og derefter hr. Naser Khader for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg skal gerne hjælpe til hr. Jens Rohdes forståelse af, hvorfor medieforliget endte, hvor det gjorde.

Hvis regeringen havde haft et ønske om at videreudvikle dansk radio og tv, var vi gået med i aftalen. Hvis regeringen havde været enig med Socialdemokratiet i behovet for mere dansk drama, flere gode danske film på tv, flere børne- og ungdomsprogrammer, en mere alsidig nyhedsformidling, i det hele taget en bedre sendeflade, havde vi gerne bidraget til et medieforlig. Resultatet blev det modsatte.

Resultatet blev et salg af TV 2 for enhver pris, salg af den femte og sjette radiokanal på auktion i stedet for efter en grundig vurdering osv. osv. Og med det resultat, der foreligger, som meget entydigt vil betyde et ringere tv til seerne og en ringere radio til lytterne, er Socialdemokratiet selvfølgelig glad for, at vi ikke er med i forliget. Det vil kun have én konsekvens, nemlig en større magtkoncentration ved salget af TV 2 og et ringere udbud for alle de mange danskere, der nyder at lytte til radio og se tv i Danmark.

Hvis vi tager eksempelvis reklameområdet, skal vi nu have flere reklamer for øl, vi skal have flere spiritusreklamer og flere reklamer for håndkøbsmedicin, og ungerne skal sammen med kulturministeren kunne synge med på reklamesangen for Fætter BR. Hvad er det progressive i det?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Så er det hr. Naser Khader, derefter hr. Aage Frandsen for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Jeg prøver igen. Jeg synes ellers, at jeg stillede et meget godt spørgsmål tidligere, men jeg fik ikke noget svar. Skal TV 2 privatiseres for enhver pris, eller er TV 2's privatisering afhængig af økonomien?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil godt vende spørgsmålet om frihed om. Jeg er enig med hr. Jens Rohde i, at borgeren skal have frihed til at se det, borgeren gerne vil se.

Jeg skal ikke forhindre nogen i det, og mig forekommer det også, at nogle af de forhindringer, der var i at få en parabol i Danmark for 15-20 år siden, er mærkelige. Så er det selvfølgelig også interessant, at vi sikrer, at borgeren også kan få kvaliteten. Det er derfor, vi har Danmarks Radio.

Men når vi er på et marked, hvor det er Tele Danmark, Viasat eller forskellig andre selskaber, der ejer fremføringsmidlerne, er det interessant at få en diskussion om: Kan vi så ikke også gøre det sådan for borgeren, at borgeren kan nøjes med at købe det, borgeren gerne vil have? Når jeg går ind i en forretning og køber bukser, skal jeg da heller ikke have fuldt udstyr med ved samme lejlighed.

Kl. 14.10

Det er der jo en frihed til i henhold til markedsføringslove og sådan noget. Her skal man købe hele eller halve pakker. Jeg kan ikke selv vælge. Var det ikke interessant at diskutere det også?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hr. Aage Frandsen må have mig undskyldt, hvis det, jeg siger nu, er forkert, men er SF ikke med i det telefonlig, som omhandler lige netop den her ting? Jeg vil meget gerne diskutere de ting med hr. Aage Frandsen, men det er jo telefonligt, som ikke er en del af denne lovgivning. Det kunne vi fint diskutere, og så synes jeg også, at vi skulle diskutere det i forbindelse med must carry-reglerne. Den invitation vil jeg da gerne komme med eller tage imod, eller hvordan man nu vender det.

Hr. Naser Khader spørger, om TV 2 skal privatiseres for enhver pris. Jeg har givet svaret, at for Venstre er udgangspunktet, at TV 2 skal privatiseres. Men vi har jo indgået en aftale med vores forligspartner, Dansk Folkeparti, om, at vi skal undersøge konsekvenserne heraf og økonomien i det, og når vi så har set resultatet af disse undersøgelser, træffer vi en politisk beslutning om, hvorvidt TV 2 skal privatiseres eller ej. Den endelige politiske beslutning kommer først til at ligge på det tidspunkt.

Så må jeg bare sige igen, når jeg hører fru Mette Frederiksen, at det, jeg kan konstatere, er, at fru Mette Frederiksen har forhandlet på skrømt i lang tid. Flere af de ting, som fru Mette Frederiksen står og nævner her, som hun synes er usympatiske og forfærdelige, blev jo præsenteret for fru Mette Frederiksen som helt klare kardinalpunkter på det allerallerførste møde,

bl.a. gjorde vi det meget klart, at privatiseringen af TV 2 var et kardinalpunkt for regeringen.

Hvis man virkelig synes, at det var så forfærdeligt, bl.a. privatiseringen af TV 2, som ingen kunne have været i tvivl om var et kardinalpunkt for regeringen, kunne man jo have ladet være med at spille vores og alle andres tid med at møde op til møder og møder og møder og møder, indtil man lige pludselig til sidst fandt ud af, at man ikke ville være med. Det er ikke seriøst. Det er dårligt politisk håndværk. Andet er der ikke at sige til det.

Det er enormt afslørende, når fru Mette Frederiksen står og siger her, at vi ikke vil være med til en videreudvikling af sendefloden. Det kan fru Mette Frederiksen ikke sige noget om, for hun er ikke med til at forhandle de public service-kontrakter, som vores forligspartnere er. Der kunne fru Mette Frederiksen have været med.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg vil gerne høre hr. Jens Rohde, om han anfægter de vurderinger, der ligger i et notat fra Kulturministeriet, udarbejdet i forbindelse med medieforhandlingerne, hvor det fremgår, at det danske markeds begrænsede størrelse gør, at der er snævre grænser for, hvor store public service-forpligtelser der kan pålægges en kommerciel tv-station.

Så vil jeg gerne høre hr. Jens Rohde, om han ikke tror, at der kommer dårligere betingelser for public service og bedre betingelser for reklamer, og at det, selv om det bliver kaldt borgerstyring af programmerne, i højere grad bliver erhvervslivet, der kommer til at styre, hvad vi kommer til at se.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Bodil Kornbek, og derefter er det fru Mette Frederiksen for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KRF):

Jeg kunne forstå på det svar, jeg har fået af hr. Jens Rohde, at public service-kontrakter selvfølgelig er noget, der udvikler sig, og derfor skal det være muligt at justere dem. Jeg kan så også forstå, at det åbenbart kun er på TV 2, der skal justeres, for den justering står nemlig ikke nævnt i forbindelse med Danmarks Radios public service-kontrakter. Så noget skal justeres, og noget skal ikke justeres. Hvor er det helt nøjag-

tigt, man gerne vil justere, når det drejer sig om public service i forbindelse med TV 2?

Så vil jeg gerne oplyse om, at årsagerne til, at vi trak os fra dette samarbejde, eller hvad man nu skal kalde det, netop var reklamerne og Danmarks Radios bestyrelse, som nu får nogle helt andre kompetencer. Men det vil jeg lade ligge.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg er da ked af, at hr. Jens Rohde synes, det er spild af tid at bruge ganske få uger på at diskutere noget så centralt i et demokrati som medierne og mediernes rolle.

Kl. 14.15

Vi andre, der indgik i medieforhandlingerne, havde gerne brugt endnu mere tid, ikke mindst set i lyset af, at det radio og tv, som vi tilbyder danskerne, er så afgørende for hele vort samfund. Det er den måde, mange bruger deres aftener på; det er den måde, mange af os bruger vores weekender på; der er mange af os, der hører radioavis og alle mulige andre ting, når vi kører på arbejde. Så vi ville gerne have brugt mere tid på det her.

Jeg havde også indtrykket dengang, at man syntes, det gik for langsomt, og at det kunne man have overstået på en uges tid. Jeg synes simpelt hen, at det her område er for vigtigt til, at det overlades til politikere, der synes, man spilder tiden ved at have en indholdsmæssig diskussion.

Jeg synes, at vi på mange måder har en god sendeflade på dansk tv. Den ønsker Socialdemokratiet at bevare. Vi ønsker oven i købet at udvikle den og gøre den endnu bedre. Jeg skal bare sige til hr. Jens Rohde, at såfremt regeringen havde samme interesse som Socialdemokratiet, nemlig at gøre dansk radio og tv endnu bedre, havde det måske været en meget god idé at spille tiden med at tage diskussionen.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Til fru Pernille Falcon vil jeg sige, at jeg anfægter ikke de ting, der kommer fra Kulturministeriet, men de her ting er jo ikke nogen eksakt viden-skab.

Der sættes en modsætning op mellem bedre betingelser for reklamer og dårligere betingelser for public service, men det er jo ikke korrekt. I dag er det sådan, at TV 2 i forvejen er 80 pct. reklamefinansieret. Det vil sige, at bedre betingelser for reklamemarkedet, hvor vi nærmer os det

europæiske niveau – alene den erkendelse, at man ikke kan bygge sådan en elektronisk berlin-mur op omkring Danmark, burde være nok – vil give en mulighed for en merindtjening og dermed give mulighed for at styrke public service-delen.

Jeg kan ikke stå her og fortælle fru Bodil Kornbek, hvordan de public service-kontrakter nøjagtig kommer til at se ud. Der er kommet et udkast. Vi har forhandlet det i forligskredsen, men nu skal det også forhandles med TV 2. Og der er en videreudvikling af sendefladen, ikke mindst i Danmarks Radio – sagt til fru Mette Frederiksen.

Grundlæggende må jeg sige: Vi er fem millioner mennesker i dette land. Vi har fire statsejede tv-kanaler, og vi har fire statsejede radiokanaler til fem millioner mennesker. Det burde så sandelig være alt rigeligt til at udfylde de behov og tilbud, som vi godt ved at det kommercielle marked ikke kan give. Og når jeg siger, at det er alt rigeligt, er det, fordi vores statskanaler så sandelig også leverer materiale, som det kommercielle marked helt fint kan klare selv. Så grundlæggende synes vi, at vi har rigeligt med public service-stationer i Danmark.

Så kommer jeg tilbage til fru Mette Frederiksen i mit næste svar.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Bodil Kornbek, og så har jeg indtil videre ikke flere på min liste.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KRF):

Jeg vil bare sikre mig, og derfor går jeg op også tredje gang, at når det drejer sig om videreudvikling af sendeflader, når det drejer sig om disse public service-kontrakter, er det kun i forbindelse med TV 2, at der skal være denne justering, og den er sammenkoblet med salget af TV 2. Det må have en vis betydning. Bare at vi er enige om det, for der står ikke nævnt noget om justeringer i forhold til public service-kontrakter og Danmarks Radio.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det, jeg kan sige, er, at i og med at public service-kontrakter er noget helt nyt, er der jo mulighed for at justere dem på begge stationer. Sådan er det. Uanset hvad der så ellers måtte stå i loven på det område, er der mulighed for at justere både på DR og på TV 2. Det er ganske en-

kelt nødvendigt, for medieverdenen er jo ikke statisk.

Kl. 14.20

Der kommer også nye sendemuligheder, og der kommer nye former for interaktivitet. I hvor høj grad skal man udnytte det i forbindelse med digitalisering osv.? Det er spørgsmål, som man bliver nødt til at forholde sig til også i forbindelse med undervisnings-tv. Der er interaktivitet i forhold til mange af de ældre, som ikke kan høre, hvad der bliver sagt, til mange af de døve. Vi går bl.a. ind og pålægger, at man udnytter den nye digitale teknik til at sørge for, at ældre, der er svaghørende, og andre, der slet ikke kan høre, får nogle muligheder for at følge bedre med. Det er jo sådan noget, man putter ind i en public service-kontrakt.

Så når jeg desværre ikke at sige andet til fru Mette Frederiksen, end at det ikke er spild af tid at forhandle, men det er spild af tid at forhandle, når det er sådan ...

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Ordføreren har konstateret, at han ikke nåede det. Så er det fru Jytte Wittrock.

Jytte Wittrock (S):

Som det allerede fremgår, er vi i Socialdemokratiet meget utilfredse med og kede af, at resultatet blev, som det blev, og at det blev et smalt forlig. Vi mener sagtens, at det kunne være blevet meget bedre, men at det havde krævet mere tid og også en reel vilje, lyst og tålmodighed fra ministerens side.

Resultatet er for dårligt, for hvad er det reelt, det handler om? Det er reelt et salg af TV 2 for enhver pris. Det er klart, at man kan stå og sige, at man venter på, hvad undersøgelsen siger, men der er også klart et ønske om, at der skal sælges. Det er en liberalisering til gavn for de kommercielle kræfter, en lempelse af reklameområderne til gavn for primært erhvervslivet, det er dårligere vilkår for græsrodderne, og sidst, men ikke mindst er der ingen garanti for, at det bliver bedre for lyttere og seere på indholdssiden.

Vi har brug for i medierne at få et sted, hvor holdninger og meninger mødes og brydes og i vid udstrækning også formes frit, et sted, hvor vi kan komme til orde, et sted, hvor vi kan møde dansk kultur og kunst, uanset hvor vi bor, et sted, hvor vi kan møde kvalitetsunderholdning, som ikke skal drives alene af jagten på penge.

Vi vil ikke have indholdstomme programmer, revolverjournalistik og reklamer i overflod. Selv om vi bliver bombarderet med utallige udenlandske kanaler, er det interessant, at danske seere primært vælger Danmarks Radio og TV 2, når der bydes på kvalitets-tv, når der sættes på god drama og god nyhedsformidling.

Hvorfor slippe TV 2 løs til den store mediekoncentration, vi i øvrigt ser på markedet? Vi forstår ikke initiativet med TV 2. Vi synes, det er problematisk. Hvorfor risikere at ødelægge noget, som danske seere er tilfredse med? Det er tydeligvis mere af ideologiske grunde end af indholdsmæssige og programmæssige årsager, at man vil have stationen privatiseret.

Hvad er ambitionerne på indholdssiden for TV 2, når der allerede i dette lovforslag reduceres på public service-kravene? Og som fru Bodil Kornbek sagde, hvor meget yderligere vil aftalpartierne slække på public service-kravene for at give en eventuel køber så liberale vilkår som muligt?

Det udredningsarbejde, der er sat i gang, virker på os en smule useriøst, bl.a. set i lyset af den voldsomme reaktion, der kom efter udtalelser fra ledelsen. Det virker højst mærkværdigt, at ikke alle bidrag og spørgsmål i en sådan fase er relevante. Det kan da umuligt være sådan, at kun de svar, ministeren ønsker, er legale, at kun udtalelser, som er ubetinget positive over for privatiseringen, er legale. At regeringen tilsyneladende også allerede er begyndt at indregne indtægten af et salg, før udredningsarbejdet er tilendebragt, vidner ikke om meget hjerteblod i processen, snarere at det er et nødvendigt onde, hvor facit er givet på forhånd.

Det er også en tanke værd, at den afgørende ændring her ikke har været udsat for voldsom debat i medierne. Man kunne fristes til at sige, at potentielle købere har holdt sig meget tilbage i debatten.

Med en reel beslutning om, at TV 2 skal privatiseres, er det så meget mere vigtigt, at man har et stærkt DR. Er det så det, der er udsigt til? Er det det, der sker reelt, eller svækker man DR i bar ivrighed og ideologisk liberal kamp? Den drastiske ændring med at udlicitere 21 pct. af produktionen synes vi ikke peger i den retning. Det kan ikke tolkes, som om man vil forbedre rammerne for DR til at udfylde public service-kravene.

At Danmarks Radios bestyrelse fremover skal have det overordnede programansvar, har vi været inde på. Det synes jeg bestemt heller ikke,

selv om jeg har fået nogle svar, er et skridt i den retning, hvor det kunne styrke DR.

Kl. 14.25

Lokal-tv har lovforslaget givet forbedrede vilkår, men det har det ikke på græsrodssiden. Når man placerer vinduerne før kl. 15, så det er afhængigt af, om man har en video, om man overheadet kan få glæde af det.

Lytter- og seerdialogen har trange vilkår. Programråd og amtsprogramråd er nedlagt, og intet er trådt i stedet for. Der står godt nok, at man i forbindelse med public service-kontrakten med Danmarks Radio skal have fastsat en dialog med befolkningen, herunder lytter- og seerorganisationerne. Kan kulturministeren løfte sløret for, hvordan han har tænkt sig det, og hvordan denne dialog også skal etableres i forbindelse med TV 2?

At de to nye radiokanaler skal sælges på auktion – den femte kun med krav om nyhedsformidling, og den sjette helt uden nogen krav – forstår vi ikke, for hvad får vi, der lytter til radioen, ud af den handel? Det er ren erhvervs- eller finanspolitik, det er i alt fald ikke kulturpolitik.

Vi mener alt i alt, at resultatet er så dårligt, at vi ikke vil støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg ved ikke, hvem der har skrevet ordførertalen for fru Jytte Wittrock, for det er i hvert fald ikke de holdninger, fru Jytte Wittrock tidligere har givet udtryk for.

For ca. 2-3 år siden gik fru Jytte Wittrock og den anden medieordfører, hr. Carsten Hansen, ud med et oplæg til, hvordan man kunne privatisere TV 2, og en klar holdning til, at man skulle privatisere TV 2. Hvad er der blevet af den holdning? Den er i hvert fald ikkeeksisterende i denne her tale.

I forhold til Danmarks Radios udliciteringsprocent var Socialdemokratiets udspil, at det skulle være 20-25. Vi landede på 21. Hvad er det, der er problemet her? Jeg skal ikke lægge skjul på, at det aldrig har været Venstres kop te, at man satte de meget klare procentmål på, men det bøjede vi os for under forhandlingerne. Socialdemokratiet udtalte sig flere gange og også offentligt om, at den skulle ligge på mellem 20 og 25 pct. Ja, man ville sågar endda gerne bestemme, hvem der skulle have andel i dem.

Med hensyn til den femte radiokanal og koncessionskravene, og at man laver en auktion, som handler om penge, lå det også i den tidlige-

re regerings medieaftale. Det løber man nu fra, det er en smule pinligt.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg har bare et enkelt spørgsmål til fru Jytte Wittrock, der også deltog i medieforhandlingerne i Kulturministeriet den søndag nat: Vil fru Jytte Wittrock her fra Folketingets talerstol bekræfte, at oppositionspartierne inklusive Socialdemokratiet fik store indrømmelser den nat, og at det faktisk efterhånden kun betragtedes som en formalitet, da ændringerne blev skrevet ind i medieaftalen, at sige ja?

Så ønsker man pludselig uvist af hvilken grund betænkningstid til dagen efter, og så meldte man fra én efter én. Nogle begyndte så at melde til igen, men man kan jo ikke melde til på anden måde end at tiltræde det, som var aftalt den nat.

Jeg synes simpelt hen, at det er den måske største skuffelse, jeg har haft i de år, jeg har været i Folketinget, for det lå fuldstændig for, at partierne var enige. Man indgik sådan en muskertered med hinanden: Enten går vi med alle sammen fra oppositionen eller også går ingen med. Sådan fornemmede jeg det i hvert fald.

Jeg synes, det er et sørgeligt kapitel også i Socialdemokratiets historie, at de ikke er med i den her medieaftale.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Jeg vil godt starte med de sidste og sige: Ja, det er sørgeligt, at vi ikke er med i medieaftalen, men det er altså også sørgeligt, at der ikke reelt blev lyttet til, hvad det var for nogle problemer, der stod tilbage til sidst.

Uanset om jeg måske personligt i løbet af en periode har givet udtryk for noget, er det vel sådan, at man er der på en gruppe vegne, og hvis konklusionen er, at der ikke er givet indrømmelser nok i løbet af den nat, så er der ikke givet indrømmelser nok, og så er vi ikke med.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hvad er det så, man vil have? Hvad er det, Socialdemokratiet ikke fik under de forhandlinger, som de forlangte at få? Det svar har vi aldrig fået. For alle de krav, som Socialdemokratiet stillede til sidst, blev opfyldt. Det samme gælder for Det Radikale Venstre, det vender vi tilbage til.

Nu stiller man sig så op og taler imod privatisering af TV 2, selv om fru Jytte Wittrock tidligere har argumenteret for at privatisere TV 2, men lad det være. Men man vidste jo allerede fra den første forhandlingsrunde, at det var et kardinalpunkt, og hvis det er det, man har et problem med, og man synes, det er så forfærdeligt, vider det jo bare om, at man har forhandlet på skrømt. Og så er det, jeg siger, at sidder man og forhandler på skrømt, er det ikke andet end spild af tid.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Den konklusion, at der blev forhandlet på skrømt, må stå for hr. Jens Rohdes egen regning.

Der var diskussioner om, hvad det var for nogle betingelser, der skulle stilles til den ledelse, der kunne risikere at komme ind i TV 2. Der var diskussioner om, hvem man kunne risikere ville skulle købe det. Så kom der en tilbagekøbsklausul, men det gav os stadig ikke sikkerhed nok for, at det set med vores øjne ikke kunne ende på de forkerte hænder. Det var et kardinalpunkt.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er ganske enkelt ikke korrekt, for med hensyn til de krav, der blev stillet i forbindelse med den ledelse, og hvordan det skulle formuleres i forhold til det købsudbud, blev man imødekommet. Og alle de krav, som man fremsatte under forhandlingerne, blev imødekommet, og man var enige om, at det var så det, og det var derfor, kulturministeren blev sendt ind for at skrive det færdigt. Sådan er det.

Jeg har ikke fået noget svar på fra Socialdemokratiet: Hvad er det, som man gjorde klart fra starten, som man ikke har fået? Hvad er det i den her aftale, som man ikke fik opfyldt, som man stillede krav om, og som man til allersidst i den allersidste forhandlingsrunde havde nikked ja til? Det står stadig væk meget uklart, og vi har i hvert fald ikke fået svaret fra fru Jytte Wittrock.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Så kan man jo begynde at tvivle på sine pædagogiske evner, hvis det ikke kan forstås, for jeg synes, jeg siger det.

Jeg synes rent faktisk heller ikke, at der, inden vi afbrød forhandlingerne, har været klarhed

om det med det overordnede programansvar på DR. Jeg synes heller ikke, at vi var enige om, at de vinduer skulle skydes frem til før kl. 15.00. Jeg tror bestemt, at hvis man havde givet den reelle tid, kunne vi have nået noget, som vi ikke nåede, og det kunne være blevet et bedre resultat. Vi kunne godt have været med, hvis vi havde tilendebragt diskussionen.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Poul Nødgaard som ordfører.

Poul Nødgaard (DF):

For Dansk Folkeparti er det en historisk dag her, hvor Folketinget har medielovforslaget til første behandling.

Lovforslaget er jo en udløber af det medieforlig, som blev indgået søndag den 3. juni mellem regeringen og Dansk Folkeparti. Ingen kan her i dag i hvert fald med rette sige, at det var Dansk Folkeparti, der spærrede for et bredt medieforlig, tværtimod.

Den søndag nat, hvor der blev forhandlet i Kulturministeriet, tydede alt også på, at rigtig mange partier ville være med, bl.a. også fordi regeringen med kulturministeren i spidsen gav utrolig mange indrømmelser til oppositionen, mange flere end vi måske syntes var godt.

Når man tænker tilbage på det medieforlig, den tidligere regering indgik i lukkede lokaler i det jyske, og hvor kun udvalgte partier kunne være med, så synes jeg, at hændelsesforløbet i relation til den nuværende medieaftale nærmest skal have topkarakterer, hvad angår åbenhed over for alle partierne. At der også har været udvist udstrakt imødekommenhed, skal kun nævnes for fuldstændighedens skyld, det har også været fremme her tidligere i debatten.

Efter disse lidt mere indledende, måske lidt historiske, bemærkninger skal det særdeles omfattende lovforslag naturligvis også have nogle ord med på vejen.

I Dansk Folkepartis folketingsgruppe er der stor tilfredshed med, at der på en række punkter sker afgørende ændringer i det danske mediebillede. At Danmarks Radio fremover får en bestyrelse, der får afgørende indflydelse, er af utrolig stor betydning for vores parti.

Her tænker jeg eksempelvis på, at det fremover er bestyrelsen, der står med det overordnede, jeg understreger: det overordnede, programansvar. Der kunne nævnes en lang række andre eksempler, hvor bestyrelsen i Danmarks Radio får en helt anden rolle fremover end den, den

nuværende bestyrelse har. Det bliver en spændende og en udfordrende opgave for den nye bestyrelse at være medlem af den, men der skal også stilles krav til denne bestyrelse i form af viden og indsigt, det er selvfølgelig helt logisk.

Kl. 14.35

At Danmarks Radios hovedindtægtskilde også fremover er licensindtægterne er helt i sin orden, men at der sættes en effektiv stopper for omfattende licensforhøjelser, som det tidligere medieforlig var udtryk for, hilser vi naturligvis i Dansk Folkeparti med meget stor tilfredshed. Det er indlysende, at Danmarks Radio med dens vidt forgrenede aktiviteter, herunder også de regionale radiostationer, kan drives på en god måde og også inden for rammerne af de licensmidler, der nu er til rådighed.

Jeg vil også godt her ved denne lejlighed nævne, at det, jeg synes har været meget værdifuldt, og dér kunne de andre partier jo så have været med til at præge det, er, at vi får sat nogle virkelig gode og klare bestemmelser ind, der forpligter medierne til på meget udvidet vis at betjene vore handicappede medborgere. Det synes jeg nok kunne have været et godt fingeraftryk for de andre partier at være med til at sætte.

En god ting med medieforliget er endvidere, at Danmarks Radio fremover får pligt til at udlægge produktion til uafhængige producenter og for ikke ganske uvæsentlige beløb: 125 mio. kr. i det første år, 2003, stigende til helt op til 170 mio. kr.

De regionale radioer i nærområdet fortsætter uantastet, for de er en særdeles vigtig brik på det lokale nyhedsdækningsområde.

Jeg synes også, det er værd at nævne, at den alternative radiokanal, der nu kommer, bliver næsten landsdækkende, og det er af utrolig stor betydning. Vi har netop haft en langvarig strejke i Danmarks Radio, og så ville det have været dejligt, hvis vi på det tidspunkt havde haft en landsdækkende alternativ radiokanal, som *ikke* kan drives af Danmarks Radio.

TV 2 skal også have et par ord med på vejen, og her afventes der jo for tiden, som det også tidligere har været fremme i debatten, en redegørelse, og vel en gang i det nye år har vi alle papirerne klar for at se, hvilket udfald det kan få med hensyn til en eventuel privatisering af TV 2. Det er det materiale, vi får til sin tid, som forligspartierne sætter sig sammen om og afgør, om det kan danne grundlag for en privatisering af TV 2. Her kunne oppositionen også have været med, hvis de havde ønsket det.

De regionale TV 2-stationer får en meget, meget stærk placering i mediebilledet fremover, og det synes vi også er en vældig god ting. De bliver faktisk – om jeg må bruge udtrykket – som små stater i staten og også et utroligt uundværligt billede i den lokale mediedækning.

Lokalradio og lokal-tv er også vigtige brikker på medieområdet, og de er også på forskellig vis blevet tilgodeset.

Så vil jeg lige til sidst sige noget omkring public service-kontrakterne, som der nu forhandles om. Så sent som i går lagde vi nogle brikker på plads omkring det, og her kunne oppositionen også have været med, hvis de havde ønsket det, men det krævede så, at man var med i medieforliget, og det har man ikke ønsket at være, og derfor er det naturligvis også de tre partier, Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative, der sætter sig sammen om at få de forpligtelser sat ned på papiret og få det forhandlet med de relevante parter.

Kort sagt: Kravene vil blive store, idet befolkningen har et berettiget krav på, at kvaliteten er i top – det har man – og der skal være alsidighed og upartiskhed. Det skal være mediedetråde fremover.

Vi vil i det udvalgsarbejde, der nu forestår, naturligvis gå konstruktivt ind, og jeg håber da også, at oppositionen gør det. Selv om den ikke er med i forliget, er der ikke nogen, der forhindrer dem i at trykke på de grønne knapper – ikke de røde knapper, men de grønne knapper – det kunne jo godt være, at man kunne finde på det.

Jeg står den dag i dag totalt uforstående over for, at partier som Kristeligt Folkeparti og Det Radikale Venstre sidder dér. Man var egentlig med i det, men man blev mere eller mindre tvunget i knæ af det store parti. Forstå det, hvo som kan, jeg kan ikke.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Politik er somme tider meget enkelt: Når man er uenig, skilles éns veje. Det har jeg slet ikke svært ved at forstå, men hr. Poul Nødgaard har tilsyneladende svært ved at forstå det.

Når hr. Poul Nødgaard er meget begejstret for kulturministerens åbenhed i forhandlingerne, hænger det måske sammen med, at hr. Poul Nødgaard fik nogle indrømmelser, som hr. Poul Nødgaard var meget glad for – det var måske indrømmelser, som vi andre ikke var så glade for – og at vi ikke fik tilsvarende indrømmelser.

Det kan jo være det, der gør sig gældende. Man må aldrig nogen sinde tro, at det, man selv oplever, er hele virkeligheden.

Det næste, jeg vil spørge efter, er: Når hr. Poul Nødgaard fremhæver det om de handicappede, at nu skal det virkelig være alsidigt fremover, er det da noget nyt? Er hensynet til de handicappede noget nyt, og er alsidighed noget nyt?

Kl. 14.40

Så lige til allersidst: Er hr. Poul Nødgaard ikke bekymret for, at TV 2's privatisering kan gå ud over noget af det, som jeg ved Dansk Folkeparti er meget optaget af, nemlig at vise en række ting om dansk kultur, gamle danske film og sådan noget, for der er ikke rigtig reklamekroner i det, vil jeg godt betro hr. Poul Nødgaard? Kan man ikke blive lidt bekymret i den forbindelse?

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Hr. Poul Nødgaard nævnte, at de andre partier fik utrolig mange indrømmelser den søndag nat. Kan hr. Poul Nødgaard nævne tre? Det er det ene spørgsmål.

Det andet er det samme spørgsmål, som tidligere er stillet til Venstres ordfører: Hvad nu, hvis økonomien ikke er i orden, vil Dansk Folkeparti så gå imod en privatisering af TV 2, vil man hindre kulturministeren i at sælge TV 2?

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg hæfter mig ved hr. Poul Nødgaards ord om DR's bestyrelse, som hr. Poul Nødgaard jo omtaler som en part, der nu får afgørende indflydelse på det fjernsyn, der sendes.

Jeg kunne godt tænke mig, at hr. Poul Nødgaard ville indvie os andre i, hvordan hr. Poul Nødgaard og Dansk Folkeparti forstår det her med den afgørende indflydelse, og hvorfor det er vigtigt, at DR's bestyrelse skal have indflydelse.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Det er godt, man har et stykke papir at skrive ned på. Så mange spørgsmål kan man næsten ikke rumme i sit hoved, men jeg skal prøve at besvare nogle af dem.

Til hr. Aage Frandsen først: Jeg kan ikke remse de indrømmelser op, som vi har fået. Vi er blevet godt taget imod i forligskredsen. Og så vil jeg have lov til at sige med hensyn til indrømmelser: Indrøm det nu åbent og ærligt. Hvis jeg

overhovedet kan bebrejde kulturministeren noget fra den nat, er det, at for at få det her til at glide, gav han den ene indrømmelse efter den anden til oppositionen, og derfor kan jeg ikke fortænke kulturministeren i, at da klokken blev tre, regnede han med, at da var forliget hjemme.

Jeg skal ikke gå i detaljer, men jeg vil bare fortælle, at med hensyn til de handicappede bliver det en betydelig forbedring i forhold til, hvordan det er nu. Masser af udsendelser fremover vil blive tekster, og der sker en masse ting i forbindelse med tegnsprog. Jeg mener, at oppositionen kan glæde sig til at se, hvilket fremskridt den her medieaftale er for de handicappede i forhold til den medieaftale, der ligger nu.

Jeg kan svare sammenfaldende til hr. Aage Frandsen og hr. Khader med hensyn til et privatiseret TV 2, hvor hr. Khader spørger utrolig meget til økonomien: Jeg forstår ikke det spørgsmål, for når nu man har sagt, at det er ved at blive undersøgt i øjeblikket, og at forligskredsen sætter sig sammen engang i begyndelsen af det nye år, når den redegørelse, suppleret med hvad vi ellers skal bruge, fremkommer, så synes jeg, det må være logik selv for hr. Khader, at så tager vi stilling på det tidspunkt.

Så vil jeg sige til fru Mette Frederiksen spørgsmål om Danmarks Radios bestyrelse: De får et overordnet programansvar. Fru Mette Frederiksen spørger, hvad der ligger i det. Jamen det kan jeg da hurtigt sige. Bestyrelsen har, når den træder sammen fremover i Danmarks Radio, en mulighed for på de månedlige, går jeg ud fra, bestyrelsesmøder at påtale ting vedrørende sendefladen, hvis der har været nogle ting. De skal ikke gå ind i den enkelte udsendelse og sige, vi vil ikke have en udsendelse af det og det og det, men de kan gå ind og sige til generaldirektøren og afdelingschefen – jeg ved ikke, hvad de hedder alle sammen med kors og bånd og stjerner på i Danmarks Radio – at her er der altså nogle ting, hvor bestyrelsen mener det halter. Hvis der f.eks. har været slagside i nogle udsendelser i relation til partiskhed og så fremdeles.

Vær tryk og rolig, sov helt stille og roligt, indtil vi har alt det her sat på plads, så vil man fryde sig sammen med os over at få det medieførlig gennemført.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KRF):

Jeg kunne forstå, at hr. Poul Nødgaard ikke kunne forstå, hvorfor Kristeligt Folkeparti ikke er

med. Men nu har jeg ikke nogen forventning om, at hr. Poul Nødgaard kan forstå alt.

Når det er sagt, må jeg spørge med hensyn til denne her Danmarks Radios bestyrelse: Hvad er det, der skal sættes på plads? Det vil jeg meget gerne have uddybet, hvis hr. Poul Nødgaard kan det.

Kl. 14.45

Derudover siger hr. Poul Nødgaard, at lokal-tv virkelig er blevet tilgodeset, og det er nemlig helt fantastisk. Hvordan mener hr. Poul Nødgaard så, at græsrods-tv er blevet tilgodeset? Det vil jeg da meget gerne have uddybet.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Det er med hensyn til de regionale tv-stationer.

Hr. Poul Nødgaard sagde, at de næsten var som små stater i staten. Så kan jeg ikke forstå, at man ikke har løsrevet dem fuldstændig og har givet dem råderet over den indtægt, de kan få på regionale reklamer. Det var det ene.

Så vil jeg også spørge, om hr. Poul Nødgaard kan forklare mig, hvad forskellen er på det, vi havde engang, nemlig Radiorådet, og det, vi nu etablerer med en bestyrelse med de vide beføjelser, som vi lige har hørt den skal have.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Hr. Poul Nødgaard mente, at det var et mærkeligt spørgsmål, jeg stillede om privatisering, men det er altså et meget vigtigt punkt. Det, jeg gerne vil have at vide, er: Hvis økonomien ikke er i orden, vil man så stoppe privatiseringen af TV 2? Vil Dansk Folkeparti sige nej?

Det andet om DR's bestyrelse: Kommer vi fremover til at opleve situationer a la den situation, vi oplevede med Søren Espersen, der sidder i Danmarks Radios bestyrelse for Dansk Folkeparti og går ind og blander sig i journalisternes arbejde og deres måde at arbejde på med deres programmer? Det var i forbindelse med et mellemøst-TV-avis-indslag, at Søren Espersen gik ind og blandede sig. Kommer vi til at opleve sådan en situation fremover?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Af hensyn til min venlighed tager jeg det i rækkefølge.

Fru Bodil Kornbek om græsrods-tv: Ja, det er jo så godt, at det var et af de fingeraftryk, bl.a.

Kristeligt Folkeparti fik sat på medieaftalen, så man fik reguleret noget på beløbene der. Jeg husker ikke helt præcist, hvor mange millioner det var, at Kristeligt Folkeparti fik tilført de områder, og dem har man stort set ladet blive stående.

Med hensyn til, og det kan jeg svare både fru Bodil Kornbek og hr. Naser Khader, Danmarks Radios bestyrelse lægger jeg overhovedet ikke skjul på, at det har været et centralt punkt for Dansk Folkeparti i medieforhandlingerne, at den bestyrelse får nogle andre beføjelser end dem, den nuværende bestyrelse har, og nu skal bestyrelsen til selv sådan at finde ud af, hvor langt man skal gå.

Når hr. Khader siger, at en vis pressechef hos os har sagt noget om slagsiden i dækningen af Møllumkonflikten, så vil jeg gætte på, at hvis der er en utrolig slagside i dækningen, kunne det godt blive et område, bestyrelsen fremover kunne finde på at komme med en påtale af. Det vil jeg overhovedet ikke afvise. Jeg kommer ikke i den bestyrelse, for folketingsmedlemmer kan ikke have sæde i Danmarks Radios bestyrelse. Men jeg tror, at den nye bestyrelse nok skal finde ud af, hvor dens ben er, og jeg tror, det er utrolig sundt for medarbejderne i Danmarks Radio, at man nu får en bestyrelse med et nyt sæt tøj på, hvis jeg må bruge det udtryk. Det er ikke det gamle Radioråd, jeg overhovedet vil referere til, det er ikke det, vi taler om.

Til fru Jytte Wittrock om regionale TV 2-stationer: Man skal lige lægge mærke til, at når jeg brugte udtrykket, at de bliver som små stater i staten, så mener jeg det. Nu får de direkte afregnet licensmidler fra staten, formentlig et eller andet acontobeløb hver måned, og alle regionale TV 2-stationer får det nøjagtig ens. Jamen så er det et led i medieaftalen, at de reklamer, der fortsat er på de regionale TV 2-stationer, altså går i en anden kasse. Det kunne man måske også have holdt udenfor og så givet dem noget mindre i licensmidler, men det er det, vi har fundet ud af ville være det rette og det rimelige at gøre.

Sådan er det jo, når man laver politik. De andre partier kunne jo også have været med til at forme det, hvis det havde været et stort ønske, og så kunne der måske være fundet en anden løsning på det, men det var jo altså det, vi fandt frem til.

Så kan jeg se, at den udmærkede formand antyder, at den lyser rødt, og det passer.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg ved godt, at det har været meget centralt for Dansk Folkeparti at sikre sig en anden konstruktion af DR's bestyrelse. Derfor vil jeg gerne spørge lidt mere ind til det, for jeg synes nemlig, at det, hr. Poul Nødgaard fremkom med i dag, er ret interessant.

Kl. 14.50

Hr. Poul Nødgaard beskriver, at hvis der eksempelvis opstår en slagside i dækningen af en politisk problemstilling, så skal det nu være DR's bestyrelses opgave eksempelvis at gå ind og påtale det. Jeg skal bare være sikker på, at vi taler samme sprog.

Kunne man forestille sig, at Danmarks Radios bestyrelse syntes, at f.eks. dækningen af Mellemøstkonflikten kunne være til fordel for eksempelvis den palæstinensiske del af konflikten, og kunne man så forestille sig, at Danmarks Radio gik ind og over en række programmer talte op, hvor mange gange der har været lavet journalistik på den ene eller den anden måde, og hvad resultatet af det har været, hvis vi gik ind og påtalte eksempelvis for nyhedsredaktionen på DR, at der var behov for en mere positiv tilgang til den israelske del af Mellemøstkonflikten?

Jeg skal bare være sikker på, om det eksempelvis er noget som det her, hr. Poul Nødgaard henviser til.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Begejstringen fra Dansk Folkepartis side over at have fået gennemført nedsatte afgifter for spiritus bliver nu fulgt op af en begejstring for, at man nu også kan reklamere for alkohol og medicin med det lovforslag, der ligger.

Jeg vil høre, om det slet ikke gør noget indtryk, når Forbrugerombudsmanden i sit hørings svar giver udtryk for, at det er hans opfattelse, at der er tale om en ensidig liberalisering, hvor erhvervslivets tarv udelukkende er tilgodeset uden hensyntagen til forbrugeren.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KRF):

Nu tror jeg, at hr. Poul Nødgaard vil forstå noget, når det drejer sig om Kristeligt Folkeparti, for vi fik nemlig ikke det, vi ønskede, når det gælder græsrods-tv. Det er nemlig en misforståelse, at hr. Poul Nødgaard tror, vi altså har fået det, vi ønskede. Det fik vi ikke. Vi ønskede nem-

lig ikke, at sendefloden skulle være før kl. 15.00. Det var vi modstander af, og det gjorde vi opmærksom på. Så vi fik altså ikke det, vi bad om, og det var en af årsagerne til, at vi forlod forhandlingerne.

Man kan så sige, at der lå også en reel besparelse på området, om end der kom flere midler til det område. Det er korrekt. Men samlet var der en besparelse.

Et andet område, hvor vi ikke rigtig var enige i det, der så blev aftalt, var om bestyrelsen for Danmarks Radio. Jeg har læst i lovforslaget, at der står, at det dog ikke herved er tanken, at Danmarks Radios bestyrelse skal have kompetence i forbindelse med den daglige programvirksomhed eller adgang til at blande sig i enkeltprogrammer. Jeg sådan klamrede mig til det, men når jeg så hører hr. Poul Nødgaards udlægning, så kan jeg godt nok blive bekymret. Hvem skal vurdere, om der er en slagside af en eller anden slags, så man kan gribe ind og sige: Det her vil vi ikke finde os i?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu synes jeg lige, man skulle tage og prøve at klappe hesten, for alt skal jo finde sin gænge, og Danmarks Radios nyvalgte bestyrelse, der bliver udpeget på et givet tidspunkt her formentlig omkring nytår, finder også sin arbejdsform og et samarbejde.

Hvis man her vil gejle en stemning op, så der skal være en krig mellem en bestyrelse og så medarbejderne i Danmarks Radio, så er det ikke mig, der deltager i diskussionen. Jeg er hundrede procent sikker på, at de folk, der bliver valgt ind i Danmarks Radios bestyrelse og for den sags skyld også i TV 2's bestyrelse, er kompetente, vidende, og jeg lægger tryk på vidende, menesker, der ved noget om medieområdet, og jeg skal ikke diktere dem, hvordan de vil udføre deres daglige arbejde.

Så er det i hvert fald sat på plads, og jeg indgår i øvrigt ikke i en videre diskussion om den ene situation og den anden situation i relation til bestyrelsen. Det skal nok falde på plads. Vær bare ganske rolig!

Til fru Pernille Falcon om alkohol og medicin. Ja, det er måske heller ikke lige personlig min kop te, men på den anden side må vi erkende, at de reklamer kan man jo se på mange andre danske kanaler. TV 3 har, efter hvad jeg ved, jeg ser ikke så tit TV 3, da i hvert fald reklamer for den slags, og ja, så kunne der være så meget andet,

man ikke skulle vise i fjernsynet. Hvornår skulle udsendelserne ligge, hvornår må børnene se det, hvornår må de ikke se det og så fremdeles?

Det er i hvert fald det, vi er blevet enige om, og jeg erkender og skal være den første til at sige, at et medieforslag er både at give og tage. Sådan er livet. Det har så været et ønske. Det er måske ikke lige noget, der har groet i min personlige have, men vi har sagt, at så har vi fået noget andet igennem. Så lægger man tingene sammen, lægger dem op på en vægt, og hvis vægten står sådan i en god ligevægt, siger man ja. Nogle siger så nej, selv om vægten står rigtigt. Man har så set diverse partier, der nu sidder her i dag, være, jeg vil ikke sige småsure, men tæt på i hvert fald.

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg tror ikke, der er nogen, der er småsure, jeg er i hvert fald slet ikke. Det skal man ikke være i politik. Men i forhold til de tidligere bemærkninger om, at ministeren imødekom og imødekom, må det vel nu være gået op for hr. Poul Nødgaard, at der er en række steder, hvor vi er uenige i forslaget. Det er da helt naturligt i politik, at man er uenig. Vi er rent faktisk også ret uenige om Danmarks Radios bestyrelses kompetence. Det er vi altså uenige om.

Jeg vender tilbage til det senere, for jeg skal have ministeren til at bekræfte noget. Det er ret vigtigt, hvad man siger i Folketinget fra ministerens side, fordi man kunne jo komme i tanke om at tolke nogle ting.

Så vil jeg også spørge med hensyn til lokalradio og lokal-tv, om ikke hr. Poul Nødgaard er opmærksom på, at det, der var i den gamle lovgivning, var lige knap 60 mio. kr., og det, der er nu, er jo 40 mio. kr., og der er endda nogle af de penge, der skal bruges til andet formål. Det er ikke ret meget mere end en halvering, og så kan man jo ikke sige, at de partier – jeg repræsenterer selv et af dem – kan være tilfredse med det.

Sådan er der en række ting, og jeg synes, det er i orden at være uenig, men det er da lidt svært at forstå, at man ikke kan forstå, at nogle af os er så uenige i det, der bliver vedtaget, at vi har lov til at sige nej.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Jeg får gåsehud. Det er jo DDR-tilstande, hr. Poul Nødgaard varsler: at de enkelte medlem-

mer af Danmarks Radios bestyrelse i fremtiden skal gå ind og blande sig i, hvordan journalisterne arbejder. Det bekymrer mig. Og hvordan skal det ske konkret? Skal der være flertal i bestyrelsen, der skal mene, at der er en slagside, skal det være den enkelte eller hvordan? Kan vi få en forklaring?

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Det var faktisk den der med at sige, at vi siger nej, uanset om vægten står lige. Nej, vægten stod ikke lige med hensyn til, hvad vi var tilfredse med, og hvad vi manglede at få opfyldt af ønsker.

At man ikke kan høre og forstå i forligskredsen, at vi ikke fik de ønsker opfyldt, vi alle gerne ville have, og at der var forskel i ønskerne, kan jeg stadig væk ikke forstå at man ikke kan høre.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu for at drille lidt vil jeg starte bagfra.

Wægten stod faktisk mere end lige, for – nu kan jeg ikke stille spørgsmål til fru Jytte Wittrock, det er hende, der skal spørge mig – sandheden er, at den søndag nat punkt for punkt for punkt blev oppositionen imødekommet, og jeg syntes næsten, kulturministeren gik for langt, men jeg skal ikke bebrejde ham her i dag.

Man skal lægge mærke til en ting: Flere af de ting, som oppositionen fik ind i medieforslaget, lod vi tre partier, da vi indgik aftalen, stort set alle sammen blive stående.

Så jeg synes, man har grund til i dag måske også lige at komme på talerstolen og takke os lidt for, at vi ikke slettede alt det, man havde fået indført, inden man den søndag nat helt uforklarligt forlod forhandlingerne.

Hr. Khader får gåsehud. Ja, jeg kan også en gang imellem få gåsehud. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at få gåsehud af det om Danmarks Radios bestyrelse. Hvad er det egentlig, man frygter sådan, fordi en bestyrelse får lidt mere kompetence? Vi vil jo alle sammen gerne have lidt mere at skulle have sagt. En bestyrelse er, hvad enten det er i Danmarks Radio, i en erhvervsvirksomhed eller andre steder, en utrolig vigtig faktor for at få en institution til at fungere. Derfor synes jeg også, at bestyrelsen selvfølgelig skal have et udvidet mandat, og det får den.

Kl. 15.00

Med hensyn til det, hr. Aage Frandsen siger om græsrods-tv og -radio og så videre: Det er

rigtigt, at pengene bliver lagt på bordet, ligesom man gør hjemme i den private husholdning, og der erkender jeg åbent og ærligt, at der er sat lidt færre millioner kroner af til det område.

Det har så været en politisk prioritering, og jeg kan ikke afgøre – det kan ministeren bedre svare på, når han kommer på talerstolen – om han har været til at snakke med omkring det der med lidt mere justering. Men det kræver, at man bliver omkring bordet, og det gjorde man ikke.

Jeg fatter ikke, at hr. Aage Frandsen, som er en af de mest erfarne politikere, den nat ikke kunne se, at det var sagen at komme i det forlig.

Så vil jeg endnu en gang glæde mig over, at medieforhandlingerne er foregået i den største åbenhed, nogen forhandling er foregået i, og det vil jeg takke kulturministeren for. Han har slidt og slæbt for at få det der forlig igennem, i modsætning til for 4 år siden, hvor nogle inviterede partier sad, som jeg sagde i min ordførertale, i en eller anden krostue oppe i Jylland og lavede en mediaaftale, mens vi, Dansk Folkeparti, Venstre og De Konservative, kunne sidde hjemme på vores private matrikelnumre og høre i Radioavisen, at nu havde man indgået et stort medieforlig. Jeg tror også, hr. Peter Duetoft, der var medlem af Folketinget dengang, var en af arkitekterne, og jeg ved også, at hr. Aage Frandsen var det.

Jeg synes det skal frem for historiesandhedens skyld.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Fru Mette Frederiksen for en tredje kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Et enkelt spørgsmål mere omkring DR's bestyrelse. Hr. Poul Nødgaard sagde i et svar tidligere i dag, at det er op til bestyrelsen at finde ud af, hvordan det at have det overordnede programansvar skal udmøntes og bruges. Nu er det jo ikke op til bestyrelsen at træffe politiske beslutninger, det er sådan set op til forligspartierne, som har ønsket, at DR's bestyrelse skal have det overordnede programansvar.

Derfor vil jeg gerne endnu en gang spørge hr. Poul Nødgaard: Hvorfor er det vigtigt for Dansk Folkeparti, at DR's bestyrelse har det overordnede programansvar? Hvad er sigtet med det? Og hvad er problemet i den konstruktion, der omgiver DR i dag?

Det andet, jeg skal spørge hr. Poul Nødgaard om, er, at hr. Poul Nødgaard i sit parti, Dansk Folkeparti, har en række yngre medlemmer, som i flere omgange har ytret sig endda meget negativt over for Danmarks Radio, en række journalister og den indgangsvinkel, DR benytter sig af i sin nyhedsjournalistik. Man har valgt at overvåge nyhedsformidlingen i DR. Jeg skal bare høre hr. Poul Nødgaard, om han er enig med disse yngre, viltre medlemmer af Dansk Folkeparti?

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Fru Bodil Kornbek, også for en tredje og sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KRF):

Til hr. Poul Nødgaard: Jeg er såmænd ikke ude på at piske en eller anden stemning op, når det drejer sig om Danmarks Radios bestyrelse. Jeg har netop forholdt mig til lovteksten og tænkt, at jeg må have noget fornuftigt at holde mig til. Så tænkte jeg, hvad er det, der står her?

Det er sådan set hr. Poul Nødgaard selv, der har pisket den her stemning op i forhold til slagside og i forhold til, at nu skal der ligesom styr på tingene. Og så er det klart, at vi som politikere spørger ind til: Hvad er det, der nu fremover skal være styr på, som der ikke er styr på nu?

Så lige i forhold til det her græsrods-tv, som jo er blevet tilgodeset efter hr. Poul Nødgaards mening: Må jeg ikke godt få det uddybet? Hvordan er græsrods-tv blevet tilgodeset med denne aftale? Det står lidt utydeligt for mig, men jeg vil meget gerne høre en klar, god forklaring på dette.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Aage Frandsen for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Ret skal være ret. Hr. Poul Nødgaard har ret i, at kulturministeren i den sidste forhandlingsrunde inviterede alle partier til at deltage og et enkelt, der ikke deltog, men som havde meldt sig ud inden. Det betyder jo bare ikke, at man nødvendigvis bliver imødekommet.

Nu er det sådan, at når jeg deltager i forhandlingerne, bliver jeg jo inviteret. Jeg er desværre ikke i den situation – eller heldigvis – at det er mig, der skal invitere. Men jeg vil da gerne med-

give, at i den del af det agerede den nuværende kulturminister klogere end den daværende, synes jeg selv, men det var jo ikke mig, der skulle bestemme.

Med hensyn til Danmarks Radio vender jeg tilbage til det i forhold til kulturministeren, for det er ikke ligeegyldigt det her, for når man så i eftertiden skal forholde sig til det, kan det godt få en vis betydning.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Med hensyn til Danmarks Radios bestyrelse, som er blevet et meget centralt emne her i debatten, tror jeg ikke, jeg kan tilføje så meget mere, ud over at jeg kan sige, at den public service-kontrakt, som vi stort set lagde sidste hånd på i aftes, og som er ved at blive renskrevet i denne stund, hvor jeg står her på talerstolen, bliver den public service-kontrakt, hvor det også bliver bestyrelsens opgave at se, om alt foregår i Danmarks Radio, præcis som den public service-kontrakt lægger op til.

Kl. 15.05

Jeg synes, man skulle prøve at slå koldt vand i blodet og så lade den bestyrelse komme til at arbejde. Jeg er sikker på, at både den bestyrelse og også medarbejderne både på direktionsplan og på menigt medarbejderplan er utrolig optaget af at få et godt og et konstruktivt samarbejde.

Med hensyn til det, fru Bodil Kornbek fremførte om græsrods-tv og lokalradio, mener jeg ikke, jeg kan tilføje mere. Der er sket en mindre reduktion i det, det erkender jeg, og det er sådan, vilkårene er, når man forhandler sådan nogle ting på plads.

Men hr. Aage Frandsen vil jeg ofre mine sidste ord på og sige: Jeg forstod på hr. Aage Frandsen, at der ikke havde været vist tilstrækkelig imødekommenhed. Jeg synes, det ville klæde hr. Aage Frandsen, hvis vi fik bekræftet her fra talerstolen, at ministeren ønske efter ønske imødekom og kiggede på dem – også undertegnede blev spurgt, om jeg var med på de der ting, og det sagde jeg gang på gang ja til. For jeg lægger ikke skjul på i dag – tro mig, om man vil eller ej – at jeg personlig er skuffet over, at vi ikke fik det brede medieforlig. Jeg synes, det er utrolig vigtigt på nogle centrale samfundsområder, at man dér har brede forlig. Det gælder også for folkeskolen – så kan man altid diskutere, om det blev et bredt forlig eller ej.

Men at hr. Aage Frandsen siger, at der ikke har været vist imødekommenhed, er altså urimeligt. Jeg synes ikke, det er – jeg ved ikke, om jeg kan sige, det ikke er værdigt, men jeg synes ikke, det ligner hr. Aage Frandsen at sige det sådan. Det vil jeg gerne have lov at sige.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg kan forstå, at hr. Nødgaard ikke opfatter det som et problem, at han har givet udtryk for, at der skulle være en højere grad af politisk styring frem for en journalistisk styring i vægningen af programfladen. Men det bekymrer så os andre.

Men jeg vil gerne spørge om noget andet, og det er: Hvem var det så, der i forbindelse med forliget krævede, at der skulle være alkohol- og medicinreklamer? Hvilke partier var det, der krævede, at der skulle åbnes for det? Jeg kan forstå, at det ikke var Dansk Folkeparti. Det må åbenbart være nogle partier, der ikke ønsker at begrænse alkoholforbruget og ikke vil undgå et unødvendigt medicinforbrug.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu kom Venstres udmærkede ordfører lige og hviskede mig i øret, at jeg gerne måtte sige, at han var arkitekten bag. Hvis ikke han havde sagt det, ville jeg have sagt, at i sådan nogle forhandlinger om sådan noget, når forhandlingerne er færdige og ordene er sat ned på papiret, er det noget, man er fælles om. Så går man ikke ud og siger, at det ville jeg ellers ikke have haft.

Det er ikke noget, jeg råber højt hurra for, men på den anden side er det heller ikke noget, der giver mig søvnløse nætter, det vil jeg gerne have lov at sige, bl.a. også, fordi det er jo kan ses på stort set alle andre tv-stationer. Og så synes jeg godt, vi kunne vise det liberale sindelag dér.

Jeg ved godt, at det måske ikke så meget er noget for Enhedslisten, men jeg synes, det er udmærket. Og jeg synes, det er en lillebitte detalje i medieforliget. Tænk på alle de store landvindinger, der er lavet. Tænk på, som jeg sagde, at stort set ikke én af ordførerne her i dag har kommenteret, hvad det betyder, at vi får en ny landsdækkende alternativ radiokanal. Det ser jeg frem til. Det kan jeg godt hilse jer at sige. Hov, det må jeg ikke sige.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så går vi videre i ordførerrækken.

Carina Christensen (KF):

Det er ikke uden en vis stolthed, at man som konservativ kan stå her i dag og være ordfører for den vel nok største revision af medielovgivningen siden vedtagelsen af TV 2 i 1986, og dengang som nu er det en konservativ kulturminister, som har ført forhandlingerne.

Med det her lovforslag tager vi det første skridt til at gennemføre mediaaftalen for de næste 4 år, som regeringen indgik med Dansk Folkeparti den 3. juni i år. I Det Konservative Folkeparti er vi meget glade for mediaaftalen, ikke mindst fordi der nu langt om længe sker en tiltrængt bevægelse mod et friere dansk mediemarked.

Målet med den nye mediaaftale er at sikre danskerne konkurrencedygtige radio- og tv-stationer, som kan levere programmer og tjenester af meget høj kvalitet. Vi får nu skabt de bedste mulige betingelser for en robust privat kommerciel mediesektor, samtidig med at vi styrker vores public service-tv og herigennem også det danske sprog og den danske kultur.

Kl. 15.10

Det ligger i aftalen, at TV 2 snarest muligt skal omdannes til et statsejet aktieselskab med henblik på en senere privatisering. Det første, der sker her i dag, er, at TV 2's regioner udskilles økonomisk og organisatorisk fra TV 2, og de vil fremover få direkte andel i licensmidlerne med henblik på udsendelse af regionale public service-programmer.

Vi får nu et mere rent TV 2 uden direkte tilknytning til de regionale TV 2-stationer, ligesom regionerne nu også indrettes til den form, de skal have i fremtiden.

Med henblik på at styrke dansk public service-tv indgås der nu nogle specifikke public service-kontrakter med henholdsvis TV 2, Danmarks Radio og de regionale TV 2-stationer.

Hvad angår TV 2, skal de også efter privatiseringen have nogle public service-forpligtelser svarende til de forpligtelser, der gælder i dag, dog med undtagelse af onlinevirksomhed og programmer til snævre målgrupper.

Vi Konservative finder det altafgørende for et fremtidigt salg af TV 2, at der opretholdes et højt kvalitetsniveau i TV 2's programflade under de nye ejere.

Også Danmarks Radio vil i fremtiden skulle leve op til en mere specifik public service-kontrakt. Ud over krav om alsidighed, et højt kvalitetsniveau, bestemmelser om bidrag til dansk

film osv. så fastlægges det også, at Danmarks Radio fremover skal lægge en væsentlig andel af deres egenproduktion ud af huset.

Vi forventer naturligvis, at produktionen lægges ud til en bredere vifte af aktører og ikke kun tildeles en enkelt aktør. Det har i hvert fald hele tiden været vores hensigt, og det går vi naturligvis ud fra at Danmarks Radio så lever op til.

De kommercielle lokalradio- og tv-stationer får også en væsentlig håndsrækning. Betingelserne for networking ophæves, og lokale tv-stationer kan fremover nøjes med at sende en halv times lokale nyhedsudsendelser daglig. De såkaldte græsrodsvinduer flyttes også, så de fremover skal sende i dagtimerne før kl. 15. Også dette tiltag er vi fra konservativ side meget tilfredse med. Vi har brug for, at der kommer nogle flere aktører på mediemarkedet, store som små, og det hjælper vi forhåbentlig med til nu.

Hidtil har al landsdækkende radio været lagt i hænderne på Danmarks Radio, men sådan bliver det ikke i fremtiden. Vi får nu en fri landsdækkende radiokanal, nemlig P 5, og senere en næsten landsdækkende radiokanal, P 6.

Måske vil vi ikke lige fra starten få helt den samme kvalitet, som den vi oplever i Danmarks Radio, og det hænger jo også sammen med, at Danmarks Radio har nogle flere midler at gøre godt med. Men vi får nu skabt alsidighed og mangfoldighed, og jeg er sikker på, at kvaliteten hurtigt vil følge med.

Vi tager nu et stort skridt hen imod mere frie medier i vores land, og dermed mener jeg, at vi også med lidt større overbevisning i stemmen kan tale med andre lande om, at de ikke må styre deres medier.

Danmark kan nok ikke prale af nogen sinde at have været foregangsland på mediefrihedsområdet, men nu ligger vi da ikke længere sidst.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Jeg er glad for, at den konservative ordfører vil stille skrappe krav til public service-virksomhed – også til et TV 2 i fremtiden.

I starten af talen blev der sagt, at der nu sker en styrkelse af public service-begrebet bredt, at vi får bedre tv bredt. Kan vi få et enkelt eksempel på det? Nu har vi jo sat os i en situation, hvor vi ikke har været med til at diskutere den public service-kontrakt, men kan der gives eksempler her fra talerstolen, som viser, at der bliver bedre public service ud af det her?

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Jeg vil med det samme sige, at nu er Socialdemokratiet jo desværre ikke med i forhandlingerne om public service-kontrakterne, og som det er fremgået af debatten i dag, er vi i gang med forhandlingerne, så jeg vil selvfølgelig ikke stå her og afsløre, hvad indholdet er.

Jeg kan love, at det bliver bedre public service, det bliver et styrket Danmarks Radio, en styrket kontrakt på public service-området, der kommer ud af det – også for TV 2.

Jeg vil gerne fremhæve ét resultat, som også er blevet offentliggjort her i morges. Der bliver bedre forhold for døve og hørehæmmede. Der bliver nu tekstning af nyhedsudsendelserne om aftenen. De investerer nu i det her talegenkendelsessystem, så man kan simultantolke nyhedsudsendelser. Alle begivenheder, der har væsentlig samfundsmæssig interesse, bliver nu tekstet eller tolket for døve og hørehæmmede. Det er bare et af de meget, meget gode tiltag, der kommer med i public service-kontrakterne nu.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Aage Frandsen som ordfører.

Kl. 15.15

Aage Frandsen (SF):

I politik, og også når man forhandler, er det vigtigt, at man ved, hvad man vil. Det er vigtigt at vide, hvad andre vil, som man forhandler med, og det er vigtigt at kende sin egen position, herunder sin egen magtposition.

Når man er en del af et flertal, og man ved det på forhånd, så har man én position. Hvis man ved, man er en del af et mindretal, så har man en anden position.

Jeg har aldrig lagt skjul på, at SF – sagt på jysk – ikke var begejstret for privatiseringen af TV 2. Men det var de givne vilkår, og så går man ind i forhandlinger, loyalt, og man respekterer, at det vil flertallet. Det respekterede jeg på SF's vegne, da vi gik ind i forhandlingerne. Men det var ikke det, vi var for.

Det endte jo med det, og man kan måske i dag i bakspejlets lys sige, at det var lidt underligt, at det var det, der blev hovedgrundlaget for en række partier. Jeg vil nævne andre ting for vores vedkommende også. Det er et spørgsmål om, hvem det i sidste ende er, der træffer afgørelsen om privatiseringen.

Men nu er der efterlyst svar på: Jamen var det ikke andet? Hvad er det ellers, I er uenige i? Jeg

vil bare opregne de punkter, og jeg mener, at jeg også har gjort det tidligere, i hvert fald under forhandlinger. Det er ting, som jeg var uenig i. Det betød jo ikke, at man ikke kunne have lavet en aftale, hvis nogle ting nogenlunde var kommet igennem, eller noget af det var kommet igennem.

Men vores bekymring omkring TV 2 var og er jo, at når man går ud i et marked og skal leve af ting i et marked, så bestemmes også i højere grad indholdet. Men vi mente altså, at vi kunne have fundet frem til en løsning omkring public service-kontrakten, og selve kontraktens indhold kender jeg jo ikke. Men jeg kender det, der står her som aftaletekst. Det var sådan set ikke indholdet af den, som var vores bekymring.

Men lad os se på det andet. Danmarks Radio betragter vi som et flagskib, og vi var imod de der 21 pct. Vi var imod bestyrelsens ændring af den kompetence. Vi var overraskede og glade for, at bestyrelsen fik en sådan sammensætning – jeg betragter det også som en indrømmelse til mig, men jeg synes bare, det var for sent og for lidt – at Folketinget stadig væk udpeger seks repræsentanter.

Men det afgørende er: Hvordan er Danmarks Radios fremtid? Vi er bekymrede for, hvordan udviklingen vil være, og der er nogle ting, vi var decideret imod. Skulle vi have været inde i en aftale, var det noget af det, vi ville have lagt vægt på.

Med hensyn til reklamer var vi indstillet på, at man nok måtte gå i retning af større frihed til reklamer, for det er en del af de markedsvilkår, man går ind i, og så er spørgsmålet selvfølgelig: Hvad er så det værste? Hvad prioriterer vi mest at undgå i friheden omkring reklamer? Ingen reklamer omkring børneudsendelser betragter vi nok som det vigtigste, og også det midt i udsendelsen, som der kom en indrømmelse af – det er da så noget – og så er der nogle andre ting. Men man er nødt til ligesom at prioritere sine ting.

Lokalradio var ikke noget, vi forhandlede ret meget, for det var, som om man brugte energien til noget andet. Der er vi altså bange for, at den rene lokalradio i fremtiden er blevet svækket, og det vil selvfølgelig i den forbindelse sige græsrods-lokal-radio og -lokal-tv. De 40 mio. kr., der er afsat, er i hvert fald under alle omstændigheder mindre end de 60 mio. kr. Der må man jo forstå, at når vi i sin tid fik 50 mio. kr. ind – når jeg siger vi, var det altså SF's krav i det ikke daværende, men daværende, daværende forlig – er

det selvfølgelig noget, der berører én meget, når man skærer det ned.

At der kommer en sjette kanal og en femte kanal er glimrende, det kunne vi aldrig drømme om at være imod. Jeg bemærkede hr. Jens Rohdes bemærkning om det der med, hvem der fremfører det, hvilket ikke er en del af det her. Men det var sådan set et generelt princip om, at friheden er der til at modtage, men den er der også til at være fri for at modtage. Jeg ved godt, at det ikke er en del af det her, men lad os vende tilbage til det. Det er jo sådan, at selv om man har en aftale om noget, kan man jo godt spørge: Jamen skulle vi lave det om på et tidspunkt?

Med hensyn til digitalisering er vi varmt tilhængere af, at man går i gang. Vi er lidt bekymrede for, om økonomien er i orden. Vi spurgte også om den nogle gange. Er den nu i orden? Er vi sikre på, at der er penge i den form, så man kan sige, at det er markedet alene, som kan klare digitaliseringen af det jordbaserede net? Men vi er klart tilhængere af, at man gør det, men vi er altså bekymrede for, om engagementet måske er stort nok.

Så vil jeg sige til allersidst om princippet for Danmarks Radios vedkommende: Jeg tror ikke, jeg vil bede ministeren om at uddybe det nærmere. Men jeg vil bede om at få skriftligt, hvad bestyrelsens ansvar er, og hvor langt det er, bestyrelsen skal gå – også ligesom for at indkredse det lidt mere. For det er jo en del af lovgrundlaget. Det er jo ikke kun lovtæksten her. Det er en central del, og der står også mange ting i den, hvor man kan læse, hvad det betyder. Men vil man uddybe det yderligere, er det nok vigtigt, at ministeren ikke bare på stående fod skal besvare spørgsmål, men at han gør det skriftligt, sådan at der ikke sker misforståelser senere hen om, hvordan bestyrelsen og bestyrelsesmedlemmerne kan agere i Danmarks Radio.

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hr. Aage Frandsen giver jo faktisk i sin tale selv svaret på, hvorfor jeg meget gerne havde set – jeg tror også, at det gælder for de andre to partier – SF og hr. Aage Frandsen med inde i forliget. Der har nemlig aldrig nogen sinde, når det handler om SF, været tvivl om, hvilke positioner SF havde, hvad man gik med til, og hvad man ikke kunne gå med til.

Det var rigtigt, at vi sad den sidste aften, hvor der var nogle ting, vi kunne give indrømmelser

på, men så var der andre ting, bl.a. udliciteringsprocenten på 21, som vi vidste SF var lodret imod, og dem kunne vi ikke efterkomme. Sådan var det, og så valgte SF og hr. Aage Frandsen på den baggrund at trække sig ud. Men her var vi aldrig, aldrig i tvivl om positionerne, og det vil jeg gerne kvittere for.

Jeg vil også godt kvittere for en nuanceret tilgang til det, både om, hvad man er for, og hvad man er imod.

Hvorvidt der er penge i digitalisering, er helt, helt umuligt at svare på. Det er der jo ikke rigtig nogen af os der sådan på stående fod har det endelige overblik over.

Jeg vil godt spørge hr. Aage Frandsen, selv om jeg jo godt kendte positionerne, om det alligevel ikke ærgrer ham lidt, at SF, når vi nu skal tale digitalisering og dermed meget store landvindinger i de kommende år for hele medielandskabet, ikke sidder med og kan være med til at præge en udvikling, som kunne få endnu større betydning end det, vi har lavet på de analoge sendinger nu.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Politik drejer sig bl.a. om at forandre og påvirke udviklingen, og det drejer sig selvfølgelig også om at tage ansvar for den konkrete udvikling. Det er en afvejning, man må tage, og i det konkrete tilfælde, hvor min magtposition ikke var den stærkeste, ved jeg jo, at der er grænser for, hvor meget jeg kan få ud af det.

Det måtte jeg vurdere, og i det her tilfælde skulle jeg så vurdere dét, at man kunne få nogle korte landvindinger lige nu. Jeg synes jo virkelig ikke, jeg fik ret meget, og man kan lave en tekstanalyse og se på, hvad der lå i den ene tekst, og hvad der kom til at ligge i den anden.

Jeg noterede mig naturligvis, at der var to små indrømmelser, men de var altså ikke særlig store. De blev bl.a. bragt til veje for mig via Venstres ordfører, hr. Jens Rohde. Men dét var, hvad man får kontant i hus, og det var ikke meget, synes jeg.

Så er det rigtig, at der i politik og også i disse forlig lidt mere er, at det, der sker på længere sigt, også skal med. Det er jo det, man skal afveje med sig selv: Hvad får man ud af at være med i en forligskreds på længere sigt i forhold til det ansvar, man tager for noget, man ikke synes er en tilfredsstillende udvikling?

Den afvejning foretog jeg. Jeg skal gerne røbe for hr. Jens Rohde, at jeg i mit sind havde den

klar, allerede da mødet var slut. Jeg havde ikke behov for at sove på det, men det er det nu alligevel klogt at gøre. Men mit synspunkt ændrede sig ikke, efter at jeg havde sovet på det.

Naser Khader (RV):

Vi i Det Radikale Venstre synes, at der er mange gode elementer i forslaget, og jeg indrømmer, at vi fik en række indrømmelser. Af samme årsag deltog vi i forhandlingerne, så langt det var muligt.

Den del af forslaget, der handler om digitalisering, om mulighederne for at udbyde jordbaseret digitalt tv, kan vi tilslutte os. Der er vi tilfredse med de fingeraftryk, som vi fik sat under forhandlingerne.

Derimod er vi meget kritiske over for regeringens oplæg til en privatisering af TV 2. Da Det Radikale Venstre forlod forhandlingerne, gjorde vi det ikke, fordi vi nægter at privatisere TV 2. Vi er parate til at diskutere en privatisering, men vi ønsker at se et klart beslutningsgrundlag, før vi kan træffe en så markant afgørelse.

Kl. 15.25

Vi støtter, at man gennem et udredningsarbejde undersøger mulighederne for at privatisere TV 2, men vi vil ikke sige ja til den privatisering, før der foreligger et fornuftigt beslutningsgrundlag, og før alle betingelser er opfyldt.

Vi er imod, at det i sidste ende er kulturministeren, som skal beslutte, om TV 2 privatiseres eller ej, uafhængigt af arbejdsgruppens konklusioner. Der bør være enighed mellem forligspartierne om arbejdsgruppens konklusioner. Det var et kardinalpunkt for os.

Når det er sagt, støtter vi, at TV 2's regioner bliver adskilt fra TV 2 Danmark, og at regionerne får tilført licensmidler direkte.

Vi er i den meget gode position, at danske seere foretrækker de danske public service-stationer. Ca. 70 pct. af de danske seere foretrækker at se dansk public service-tv. Det er et enestående aktiv, og den position vil vi gerne fastholde, for det er med til at styrke den danske kultur og det danske sprog.

For Det Radikale Venstre er det afgørende at fastholde kravene til TV 2's programflade, og at TV 2's indhold kan forblive det samme efter en privatisering, men vi frygter, at kravene til TV 2 bliver udvandet.

Det er f.eks. ikke klart, hvorfor TV 2 ikke lænere skal have public service-forpligtelser i forhold til snævre målgrupper, specielt ikke fordi det forslag strider mod TV 2's egne ønsker. En

del af begrebet mangfoldighed og kvalitet er vel også at henvende sig til snævre målgrupper.

Vi må desuden sætte spørgsmålstejn ved de regler, der skal ligge til grund for public service-kontrakterne. Kulturministeren har påpeget, at det ikke er jagten på lyttere og seere, der skal være det afgørende, men jeg vil da gerne vide, hvordan ministeren mener, at det hensyn skal varetages.

Vi vil på alle måder, og vi skal på alle måder værne om pressefriheden. Det Radikale Venstre mener ikke, at det er op til politikerne at blande sig i programindholdet, som f.eks. Dansk Folkeparti forsøgte med deres kritik af nyhedsdækningen på tv. Hvis vi følger det spor, ender vi med DDR-tilstande. Politikerne skal ikke blande sig i det.

Men jeg vil gerne have ministeren til at uddybe, hvor meget bestyrelsen for Danmarks Radio fremover skal være i stand til at blande sig i programlægningen, og hvordan det kan forenes med public service-kontrakter.

Afslutningsvis vil jeg gerne give min støtte til de fleste forslag om lokalradio og -tv. Det er godt, at man fastholder tilskud til ikkekommerciel lokalradio og -tv, og at de nu også skal rumme medieskoletjenester. Men overordnet mener Det Radikale Venstre, at regeringens prioriteringer, specielt i forhold til TV 2, bærer præg af hastværk snarere end et solidt bud på, hvordan en så væsentlig del af det danske mediebillede skal udvikle sig fremover.

På den baggrund kan Det Radikale Venstre ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg er nødt til at sige til min gode ven hr. Naser Khader, at det jo var et helt klart kardinalpunkt og et givet vilkår – det var Det Radikale Venstre blevet gjort opmærksom, og hr. Aage Frandsen nævnedes det også – at vi ønskede at privatisere TV 2, og at den beslutning i sidste ende skulle træffes af kulturministeren.

Så kan man selvfølgelig sige: Det er jo utænkeligt, at man står i en forligskreds, og så alle andre er imod eventuelt en privatisering, og så gennemfører man den alligevel. Men den tillid har man åbenbart ikke hos Det Radikale Venstre.

Men De Radikale Venstre kendte vilkårene, og det var ikke det, der var kardinalpunktet under de sidste forhandlinger, næ, det var syv andre ministerbeføjelser, der skulle pilles ud. Kan hr. Naser Khader bekræfte, at alle disse mini-

sterbeføjelser blev pillet ud, og at det var dem, som var helt centrale for Det Radikale Venstre på det tidspunkt?

Så vil jeg spørge hr. Naser Khader, når han nu taler om jagten på lytter- og seertal i forbindelse med TV 2: Tror hr. Naser Khader virkelig på, at TV 2 ikke jagter seertal i dag? Hvis de ikke gjorde det, kunne de ikke overleve med en reklamefinansiering på 80 pct.

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Lad os forestille os, at de, der sidder og overværer Folketingets forhandlinger – det er ikke så mange lige i øjeblikket – har hørt hr. Khaders ordførertale og tager den sidste linje ud. Her siger hr. Khader, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte lovforslaget, men hvis man har hørt alt det andet, var det faktisk én positiv oprensning af alle de gode ting, der er ved medieforliget, og så er vi tilbage ved det, der har været sagens kerne under hele debatten her i dag: specielt angående Det Radikale Venstre og til dels også Kristeligt Folkeparti er det komplet uforståeligt, at de ikke er med i det.

Lad os tage et brudstykke af hr. Khaders tale, det om TV 2. Jamen TV 2 skal jo kun privatiseres, hvis udredningsrapporten og hvad der ellers følger i kølvandet af den lysende klart viser, at der er basis for at privatisere TV 2. Hvis der er den mindste uklarhed, og forligspartierne er famlende over for det, bliver TV 2 ikke privatiseret, og det har jeg sagt så ofte, at jeg næsten ikke gider gentage det. Vi gambler ikke med TV 2's fremtid, vi skal have et TV 2 af mindst samme høje kvalitet som det TV 2, vi har i øjeblikket, og jeg tør godt sige, at TV 2 er et stærkt medie.

Kan hr. Khader ikke være enig med mig i, at det er rent ud sagt noget sludder, når han lige som påstår, at det går helt ad Pommern til, hvis TV 2 bliver privatiseret?

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

På side 12 i notatet fra den 2. juni står der:

»Der er enighed om, at såfremt udvalgsarbejdet vedrørende TV 2 sandsynliggør, at de public service-forpligtelser, som fremgår af aftalen, kan opfyldes, træffer kulturministeren afgørelse om privatisering.«

Det var det, vi forholdt os til. Det er kulturministeren, der træffer afgørelsen, men hvis nu det er sådan, at alle forligspartierne skal være enige,

hvorfor stod det så ikke eksplicit i teksten? Det er det ene.

Det andet er, at det er rigtigt, at jeg opremsede mange positive elementer i forliget, men der var to store knaster, to kardinalpunkter: dels angående Danmarks Radios bestyrelse og hvor meget politikerne har lov til at blande sig i journalisternes arbejde, dels også med hensyn til TV 2.

Som sagt har vi ikke noget imod, at TV 2 bliver privatiseret, men TV 2 skal også efter en privatisering være, som TV 2 er i dag. TV 2 jagter ganske rigtigt også seere, men alligevel skal de holde fast ved nyheder, dokumentarudsendelser osv., så de overholder public service-forpligtelserne.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Lige netop det, hr. Naser Khader står og læser op her, burde jo simpelt hen gøre, at man siger ja.

Der står, at såfremt forligspartierne er enige om, at man kan opfylde public service-forpligtelserne, træffer kulturministeren i sidste ende afgørelsen. Men det kan hr. Naser Khader og ingen af de andre partier have været i tvivl om på noget som helst tidspunkt, for det gjorde vi klart på det første møde med hvert enkelt parti: såfremt forligspartierne kunne blive enige om public service-forpligtelserne, var det kulturministeren, der skulle træffe afgørelsen.

Men på den sidste aften fik Det Radikale Venstre jo indrømmelse på indrømmelse på indrømmelse på indrømmelse. Kulturministeren var hele tiden ude i baglokalet med sine embedsmænd for at skrive en ny tekst, specielt af hensyn til Det Radikale Venstre, som kom med mange gode input. Det var fint nok, og på den baggrund vil jeg sige, at det er mig fuldstændig ubegribeligt, at man ikke kan være med, og slet ikke når der står, at forligspartierne skal være enige om, at public service-forpligtelsen skal overholdes og skal kunne overholdes. Det er ren nonsens, hr. Naser Khader kommer med – ja, undskyld, men det er det altså.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Hr. Jens Rohde citerer mig, som en bestemt person citerer en bestemt bog, men nu skal jeg læse det op igen:

»Der er enighed om« – der står ikke, at der skal være enighed blandt forligspartierne, men

at der er enighed om – »at såfremt udredningsarbejdet vedrørende TV 2 sandsynliggør, at de public service-forpligtelser, som fremgår af aftalen, kan opfyldes, træffer kulturministeren afgørelse om privatisering.« – træffer kulturministeren afgørelse om privatisering! Men hvis der skal være enighed blandt alle forligspartierne, hvorfor står det så ikke eksplicit?

Kl. 15.35

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Det her er ganske enkelt en strid om ord.

Jeg ved godt, at hr. Khader ikke har været medlem af Folketinget så længe, men jeg går ud fra, at de parlamentariske spilleregler har han gjort sig bekendt med, inden han kom i Folketinget. Hvis man forestillede sig, at landets kulturminister ville privatisere TV 2, og der var et flertal her i Folketinget, der vendte tommelfingeren nedad, ville jeg godt se den kulturminister, der turde gå i gang med et projekt med at privatisere en station, når han vidste, at han havde et flertal i Folketinget imod sig.

Derfor synes jeg altså, det er lidt billigt, at vi skal bruge en fredag eftermiddag på at skære det ud i pap for hr. Naser Khader. Men vi gør det gerne, for vi er venlige mennesker, og det vil vi også blive ved med at være.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Lige netop den formulering, som hr. Naser Khader kommer med, var så åbenlys og så klar og så eksplicit formuleret over for hr. Naser Khader på det første møde og senere også over for fru Marianne Jelved, da hun deltog i forhandlingerne lidt senere i forløbet.

Allerede da kunne man jo have sagt fra og sagt, at det kunne man under ingen omstændigheder være med til. Men det gjorde man ikke. Man fortsatte møderække på møderække på møderække på møderække lige til den store aften til sidst, hvor vi kom med alle indrømmelserne, men selv om Det Radikale Venstre den aften fik alle de indrømmelser, man forlangte, valgte man alligevel at sige fra.

Min teori er, at det var, fordi man havde indgået en musketered med de andre partier, selv om man i virkeligheden gerne ville have været med, for når vi kommer til det indholdsmæssige, er det et meget, meget, meget, meget tyndt grundlag at sige fra på. Det er et helt usædvanligt tyndt grundlag at sige fra på set i lyset af de

imødekomelser og de ønsker, som Det Radikale Venstre fik opfyldt.

Hr. Naser Khader har netop fint og godt gjorde rede for det, man på forhånd støttede, og det vil jeg godt kvittere for. Men det andet er for tyndt.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Jamen vi var tilfredse med forhandlingsprocessen. Jeg indrømmer, at vi fik mange indrømmelser og fik sat mange fingeraftryk, og jeg er også glad for, at de ikke er blevet slettet af hr. Poul Nødgaard.

Men vi blev også enige om, at vi skulle tilbage til vore forskellige partigrupper for at diskutere resultatet. Sådan er det ofte: man skal lige have gruppen med. Der var enighed om, at det pågældende afsnit ikke var eksplicit og klart, og så var der også det med Danmarks Radios bestyrelse og politikernes indblanding. Jeg kan kun sige, at det altså var to vigtige punkter for os, der gjorde, at vi var nødt til at sige nej til mange af de gode ting, der også er i forliget.

Pernille Falcon (EL):

Lovforslaget er en udmøntning af regeringens mediepolitiske aftale med Dansk Folkeparti.

Det forlig er Enhedslisten ikke med i, fordi vi forventer, at resultatet vil blive dårligere og dummere tv. Enhedslisten har ingen tiltro til, at privatiseringer fører til bedre kvalitet eller løser nogen som helst problemer, og det gælder også forslaget om privatisering af TV 2. Alligevel deltog vi i forhandlingerne om det nye medieforlig, fordi vi mener, det er afgørende at sikre, at der fortsat er to konkurrerende public service-kanaler i Danmark, og at dagbladene sikres bedre muligheder for at overleve.

Desværre viste forhandlingerne og det fremsatte lovforslag, at regeringens ideologisk bestemte ønske om privatisering af TV 2 i praksis stiller sig i vejen for, at TV 2's public service-forpligtelse og kvalitet sikres. Det står nu klart, at væsentlige dele af TV 2's public service-forpligtelser, bl.a. over for snævre målgrupper, forsvinder. TV 2 anførte også i sit høringssvar, at det kan true TV 2's medlemskab af European Broadcasting Union.

Kl. 15.40

Opfyldelsen af EBU's public service-krav er ellers fremhævet i forliget som et vigtigt element til at sikre TV 2's public service-forpligtelser, men det har hele tiden stået klart, at det ikke vil

le gå sådan. Af et notat fra Kulturministeriet, udarbejdet i forbindelse med medieforhandlingerne, fremgår det klart, at det danske markeds begrænsede størrelse gør, at der er snævre grænser for, hvor store public service-forpligtelser der kan pålægges en kommerciel tv-station, og privatiseringen af TV 2 vil altså ikke give bedre, men dårligere betingelser for public service. Der kunne ellers være brug for forbedring og præciseringer, som det bl.a. er påpeget af de handicappedes organisationer. De rammes allerede under de nuværende forhold af den begrænsede tilgængelighed, som præger vore medier.

Privatiseringen vil også føre til flere reklamer og til, at programmerne ødelægges, fordi de bliver splittet op af reklamer, de såkaldte breaks. Det betyder, at det er slut med at se gode film uden afbrydelser på TV 2, og at programmerne i øvrigt vil blive bygget op omkring reklamerne, så reklamerne får en mere direkte indflydelse på det enkelte program. Det er også problematisk, at der bliver åbnet op for reklamer for alkohol og medicin. Det hænger ikke sammen med ønskerne om at begrænse alkoholforbruget og undgå unødvendigt medicinforbrug.

Sammenholdt med, at regeringen vil give bedre vilkår for de kommercielle lokale radio- og tv-stationer og dårligere vilkår for de ikke-kommercielle, tyder meget på, at det snarere er erhvervsinteresser end ønsket om at sikre public service-elementet i det danske mediebillede, som har været afgørende for regeringen, og derfor vil Enhedslisten stemme imod lovforslaget.

Bodil Kornbek (KRF):

Da vi i sin tid gik til forhandlingerne om dette område, var der flere ting, som vi syntes rigtig godt om. Vi gik ind for salg af TV 2, vi ville bare sikre os, at det stadig var den samme type tv, som vi har i dag. Vi gik også ind for digitalisering og udlicitering af nogle af Danmarks Radios opgaver. Det havde vi ingen problemer med.

Men når vi alligevel ikke kunne gå med i den sidste ende, er det jo, fordi der var nogle problemstillinger, som vi fandt, vi ikke fik løst, og som var meget vigtige for os. En del af de problemstillinger vedrørte reklamedelen, og her tænker jeg især på alkohol og medicin.

Regeringen har faktisk et folkesundhedsprogram, der hedder »Sund hele livet«, og i dette program betragtes alkohol faktisk som en risikofaktor for sundheden. Målet er, at unges alkoholforbrug skal nedbringes, og at alkoholfor-

brug blandt børn skal fjernes. Regeringen har altså en strategi på dette område, som går ud på, at den gerne vil informere og sikre forebyggelse, og at den ønsker en tidlig indsats, når det drejer sig om alkohol.

Men her er det så, at kæden hopper af. Vi mener ikke, at der er sammenhæng mellem det, man gerne vil på sundhedsområdet, og det at åbne op for reklamer, når det drejer sig om alkohol. Vi ønskede, at der på dette område skulle være en klar, klar linje, når det gjaldt børn, unge og alkohol- og medicinreklamer. Dette ønske kunne vi ikke få opfyldt, og det var en meget vigtig årsag til, at vi ikke kunne gå med i dette forlig.

Et andet område, som jeg også har været inde på tidligere i dag, er græsrods-tv. Her var det således, at deres sendeflade skulle være før kl.

15.00, og vi har tidligere sagt, at det kunne vi ikke acceptere. Jeg anerkender dog, at vi fik skaffet flere midler til området; her blev vi imødekømt, og det er fint nok. Men jeg må også sige, at hvis man sender det lokale græsrods-tv før kl. 15.00, er det det samme som at sige, at det vil vi ikke have, for det har vi ingen interesse i. Den udmelding kunne man bare være kommet med fra regeringens side, så havde vi forholdt os til den. Men nu bliver det alligevel ødelagt, og det kan vi ikke acceptere, og det var årsag nr. to til, at vi ikke gik med.

Den tredje grund til, at vi ikke kunne gå med, var spørgsmålet om Danmarks Radios bestyrelse og kompetence og programansvar. Vi var meget usikre på, hvad der egentlig lå i den tekst, og jeg synes netop, der i dag har været tydelige tegn på, at der stadig er stor usikkerhed på dette område. Derfor vil jeg støtte hr. Aage Frandsens forslag om, at vi får et notat, så vi ikke pisker noget som helst op, men det bliver helt klart, hvad det er, der ligger i teksten. Det synes jeg er vigtigt. Jeg har reklameret for lovforslaget tidligere, men der er stadig nogen usikkerhed på de områder, jeg har nævnt. Vi kunne ikke sige ja til en forligstekst, medmindre vi var helt sikre på, hvad der lå i den, men her kunne vi ikke få svar.

KL 15.45

Så har jeg også før været lidt inde på TV 2 og public service-delen, hvor jeg også har refereret til teksten om, at public service-kontrakterne skal justeres, men kun når det drejer sig om TV 2.

Jeg anerkender dog hr. Jens Rohdes vældig fine retorik om, at det drejer sig om udvikling, det drejer sig også om de handicappede og de

døve, det drejer sig om det ene og det andet, og nu skal vi alle sammen have. Men det er det, der står i lovforslaget, jeg forholder mig til. Og jeg må tolke det som en forringelse af public service-delen, når det drejer sig om TV 2, fordi det kun er hæftet på TV 2 og ikke Danmarks Radio, når vi taler om en justering. Jeg har svært ved at tolke det på anden måde, på trods af at hr. Jens Rohde meget fint har forsøgt at forklare det.

Dette var grundene til, at vi ikke kunne gå med. Det er tre helt klare grunde, og jeg håber også, at hr. Poul Nødgaard nu har forstået, hvorfor Kristeligt Folkeparti ikke kunne gå med.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil bare kort sige til fru Bodil Kornbek, at der ikke var tale om retorik af nogen speciel art. Det var ment, som det blev sagt. Der er tale om – og det har jo stået klart hele tiden – at der skal laves public service-kontrakter, som skal laves i forligskredsen.

Jeg begræder meget, at Kristeligt Folkeparti ikke er med til at udforme de public service-kontrakter. Det tror jeg vi kunne have fået en glimrende dialog om, og jeg er sikker på, at vi også kunne have fået et glimrende resultat ud af det. Sådan skulle det så ikke være, men det er Kristeligt Folkepartis valg, og det respekterer vi naturligvis.

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Jeg hæfter mig ved, at Kristeligt Folkepartis ordfører siger, at det var reklamereglerne, der var en væsentlig årsag til, at Kristeligt Folkeparti ikke kunne gå med i aftalen. Men reklamer, bl.a. for alkohol og håndkøbsmedicin, bliver jo også sendt på alle de udenlandske kanaler. Det er jo nogle kanaler, som vi alle sammen kan se hjemme i vores stuer, når vi tænder for fjernsynet, og som mange børn og unge sådan set er vant til at forholde sig til.

Jeg vil gerne spørge Kristeligt Folkepartis ordfører: Tror Kristeligt Folkeparti, at vi kan isolere Danmark og så bare fortsætte med ikke at have reklamer på det her område, eller ville det ikke være bedre, at vi sætter forebyggende ind og laver en masse oplysningsarbejde, for at man kan forholde sig kritisk til reklamer? For de er der jo – hvis det stod til Kristeligt Folkeparti måske ikke på de danske kanaler, men de vil jo være på alle de andre kanaler.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KRF):

Vi ønsker i allerhøjeste grad at forebygge, og det er også at sige nej til alkoholreklamer, når det drejer sig om børn og unge.

Ja, andre gør det, men jeg så også gerne, at man på EU-plan tog de hersens ting op, når det netop drejer sig om børn og unge, og det har jeg også sagt under forhandlingerne. Jeg mener ikke, at fordi andre gør noget, skal man også selv gøre det, hvis man faktisk synes, det er dårligt, og det synes vi i Kristeligt Folkeparti at det er. Alkohol og børn og unge er en problemstilling, som vi skal forholde os til. Vi vil gerne forebygge, og det gælder så også på reklamedelen.

Til hr. Jens Rohde: Hvis det ikke er en særlig retorik, må jeg bare erkende, at jeg ikke har fået et særlig godt svar. Jeg har egentlig ikke fået svar på mit spørgsmål, for den justering, der er tale om på public service-området, er kun hæftet på TV 2 i lovforslaget.

Det undrer mig, hvis det bare drejer sig om udvikling, handicappede og døve og alle mulige pæne ting, som nu er kommet med, at det så ikke også er hæftet på Danmarks Radio. Og det er det ikke i lovforslaget. Det har jeg bare studset over, fordi jeg dermed tolker, at det er, fordi man kobler det til salget, og derfor skal man måske nedjustere kravene en smule, for at det kan være nemmere at komme af med. Hvad ved jeg?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Danmarks Radio og TV 2 skal jo ikke opfylde de samme public service-krav. De har jo vidt forskellige midler og vidt forskellige udgangspunkter, og sådan er det også i dag. Det må vel være meget fair.

Men det ændrer ikke ved det faktum, at der bliver lavet en public service-kontrakt for Danmarks Radio; den er ikke statisk. Der bliver lavet en public service-kontrakt for TV 2; den er heller ikke statisk. Det er lige for begge parter, men selvfølgelig skal indholdet ikke være det samme.

Hvorfor skulle indholdet være det samme for de kanaler, vi har? Det giver da ingen mening. Hvis vi gerne vil have ordentlige, differentierede og brede tilbud, giver det jo ingen mening, at der er de samme krav over hele linjen. Det er såmænd bare det, der ligger i det.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KRF):

Mit spørgsmål var egentlig bare hæftet op på, at jeg undrede mig over, at man kun i forbindelse med salg af TV 2 ønsker at justere public service-kravene. Det er bare det, jeg kom for at sige. Og jeg har bare ikke kunnet få noget ordentligt svar på, hvorfor det kun skulle nævnes i forslaget i forhold til den del af det. Men det er o.k. Jeg venter og ser, hvordan det bliver udmøntet.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jamen det er jo, fordi vi ikke sælger Danmarks Radio. Så skriver vi jo ikke i forbindelse med et salg af Danmarks Radio, at public service-kravene skal justeres. Det er jo, fordi der kommer en anden økonomisk stilling for TV 2, at det bliver skrevet ind i loven. Der kommer jo ikke nogle nye økonomiske vilkår eller andre indtjeningsmuligheder for Danmarks Radio, og så behøver man ikke skrive det ind i loven.

Virkeligheden er jo, og det ved fru Bodil Kornbek godt, at der bliver lavet public service-kontrakter for begge kanaler, og at ingen af disse public service-kontrakter er statiske. Man behøver ikke at se spøgelse, sådan bare for at ville se dem. Det synes jeg lidt at Kristeligt Folkeparti gør her.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Tak for de rigtig mange bemærkninger til dette spændende forslag.

Jeg kunne godt være fristet til, når jeg står heroppe, at kommentere historieskrivningen, de ting, der er sagt om forløbet, og de ting, som forskellige ordførere siger heroppefra. Det vil jeg undlade denne gang. Men jeg kan love, at jeg vil skrive nogle erindringer, hvor mange af de her ting vil indgå. For nogle af ordførernes vedkommende er det heldigt, at jeg er en ung mand, så det varer mange år, før jeg udgiver mine erindringer. Det er nok meget heldigt. Men for historieskrivningens skyld tror jeg, at jeg bliver nødt til at skrive lidt mere om det her forløb. Men det undgår vi nu. Det er fortid. Nu kigger vi fremad.

Sagen er den, at regeringen sammen med Dansk Folkeparti har skabt et grundlag for en aftale, som forbereder hele vores medieområde til de udfordringer, der ligger foran os. Vi har etableret en politik, som står på to ben. Det ene ben er det ben, som skaber en kvalitetsorientering for hele medieområdet. Vi stiller nogle skrappe krav til hele Danmarks Radio-konstruk-

tionen og også til det nye TV 2, samtidig med at vi liberaliserer og giver borgerne nogle frie muligheder for selv at vælge, hvad de vil se på, og hvad de vil lytte til. Det er den tobenspolitik, som aftalen har som grundlag og som hovedindhold.

Så er der jo en masse andre enkeltheder, der er kommenteret i løbet af dagen, og der er svaret nok så smukt fra forskellige ordføreres side, så det vil jeg ikke kommentere videre, men blot sige, at denne aftale, der er lavet nu, er en fremtidssikring af hele Danmarks mediepolitik. Den stiller på en afbalanceret måde op imod de udfordringer, vi står over for, da den samtidig sikrer frihed for den enkelte og sikrer det hensyn, vi har til almenvellet ved at sikre kvaliteten i vores public service-funktion.

Så i al ubeskedenhed synes jeg egentlig, at det er en rimelig god aftale, vi har fået lavet her.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 59: Forslag til lov om ændring af lov om biblioteksafgift. (Ændrede beløbsgrænser m.v.).

Af kulturministeren (Brian Mikkelsen).

(Fremsat 6/11 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ester Larsen (V):

L 59 er udmøntning af et af de mange forlig, vi i efteråret har indgået på kulturområdet.

Det er en positiv udgang, der er kommet på arbejdet med biblioteksafgiften. Vi har i Danmark også efter reduktionen formentlig verdens mest generøse biblioteksafgiftslov. Ingen andre